

<p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Σελ. 266). Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (Σελ. 2). Προοιμιακός. (Σελ. 74-78). Εἰρηνικά. (Σελ. 14-16). Κύριε ἐκέκραξα... (Σελ. 37-38). Τροπάρια. Ἀναστάσιμα. Νίκην ἔχων Χριστέ, τὴν κατὰ τοῦ Ἄιδου, ἐν τῷ Σταυρῷ ἀνῆλθες, ἵνα τοὺς ἐν σκότει θανάτου καθημένους συναναστήσης σεαυτῷ, ὁ ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος, ὁ πηγάζων ζωὴν ἐξ οἰκείου φωτός, Παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.</p> <p>Σήμερον ὁ Χριστός, θάνατον πατήσας, καθὼς εἶπεν ἀνέστη, καὶ τὴν ἀγαλλίασιν τῷ κόσμῳ ἐδωρήσατο, ἵνα πάντες κραυγάζοντες τὸν ὕμνον οὕτως εἴπωμεν· Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, τὸ ἀπρόσιτον φῶς, παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.</p> <p>Σὲ Κύριε τὸν ὄντα ἐν πάσῃ τῇ κτίσει, ἁμαρτωλοὶ ποῦ φύγωμεν; ἐν τῷ οὐρανῷ; αὐτὸς κατοικεῖς, ἐν τῷ Ἄιδῃ; ἐπάτησας θάνατον, εἰς τὰ βάθη τὰ τῆς θαλάσσης; ἐκεῖ ἡ χεὶρ σου Δέσποτα. Πρὸς σὲ καταφεύγομεν, σοὶ προσπίπτοντες ἰκετεύομεν. Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.</p> <p>Τῆς Ἀναλήψεως. Ὁ Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοὺς, ἵνα πέμψη</p>		<p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Σελ. 266). Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (Σελ. 2). Προοιμιακός. (Σελ. 74-78). Εἰρηνικά. (Σελ. 14-16). Κύριε ἐκέκραξα. (Σελ. 37-38). Τροπάρια. Ἀναστάσιμα. Ἔχοντας σίγουρη, Χριστέ, τὴ νίκη κατὰ τοῦ ἄδου ἀνέβηκες στὸν Σταυρό, γιὰ νὰ ἀναστήσεις μαζί σου, αὐτοὺς ποὺ ἦταν καθισμένοι στό σκοτάδι τοῦ θανάτου, Ἐσύ ὁ ἐλεύθερος μεταξύ τῶν νεκρῶν, ποὺ πηγάζεις ζωὴ ἀπὸ τό δικό σου φῶς· Παντοδύναμε Σωτήρα, ἐλέησέ μας.</p> <p>Σήμερα ὁ Χριστός, ἀφοῦ πάτησε τὸν θάνατο ὅπως εἶπε, ἀναστήθηκε, καὶ δώρισε τὴν ἀγαλλίαση στὸν κόσμο, ὥστε ὅλοι κραυγάζοντας τὸν ὕμνο νὰ ποῦμε ὡς ἐξῆς: Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, τό ἀπλησίαστο φῶς, Παντοδύναμε Σωτήρα, ἐλέησέ μας.</p> <p>Κύριε, ἐσένα ποὺ ὑπάρχεις σέ ὅλη τὴν κτίση ποῦ καὶ πῶς νὰ σὲ ἀποφύγουμε ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοί; Στὸν οὐρανό; Ἐκεῖ κατοικεῖς Ἐσύ. Στὸν ἄδη; Ἐσύ πάτησες τὸν θάνατο. Στὰ βάθη τῆς θάλασσας; Κι ἐκεῖ ὑπάρχει τό χέρι σου, Κύριε. Σ' ἐσένα καταφεύγουμε. Σ' ἐσένα προσπέφτοντας σὲ ἰκετεύουμε. Ἐσύ ποὺ ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκροὺς ἐλέησέ μας.</p> <p>Τῆς Ἀναλήψεως. Ὁ Κύριος ἀναλήφθηκε στοὺς οὐραμούς, γιὰ νὰ στεί-</p>
---	--	---

τὸν Παράκλητον τῷ κόσμῳ. Οἱ οὐρανοὶ ἠτοίμασαν τὸν θρόνον αὐτοῦ, νεφέλαι τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ, Ἄγγελοι θαυμάζουσιν, ἄνθρωπον ὀρώντες ὑπεράνω αὐτῶν, ὁ Πατὴρ ἐκδέχεται, ὃν ἐν κόλποις ἔχει συναΐδιον, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, κελεύει πᾶσι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ. Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας, ὅτι ἀνέβη Χριστός, ὅπου ἦν τὸ πρότερον.

Κύριε τῆ σῆ Ἀναλήψει, ἐξεπλάγησαν τὰ Χερουβίμ, θεωρήσαντά σε τὸν Θεόν, ἐπὶ νεφελῶν ἀνερχόμενον, τὸν ἐπ' αὐτῶν καθεζόμενον, καὶ δοξάζομέν σε, ὅτι χρηστόν τὸ ἔλεός σου, Δόξα σοι.

Ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρός, ἀνυμνοῦμέν σου τὴν φωτεινὴν τοῦ προσώπου μορφήν, προσκυνοῦμέν σου τὰ Παθήματα, τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν ἔνδοξον Ἀνάληψιν δοξάζοντες, Ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῶν ἁγίων Πατέρων.

Ἐκ γαστρὸς ἐτέχθης πρὸ ἑωσφόρου, ἐκ Πατρὸς ἀμήτωρ πρὸ τῶν αἰώνων, κᾶν Ἄρειος κτίσμα σε, καὶ οὐ Θεὸν δοξάζῃ, τόλμη συνάπτων σε τὸν κτίστην, τοῖς κτίσμασιν ἀφρόνως, ὕλην πυρὸς τοῦ αἰωνίου, ἐαυτῷ θησαυρίζων· ἀλλ' ἡ σύνοδος ἢ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε, Κύριε, Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

λεῖ τὸν Παράκλητο (τὸ Ἅγιο Πνεῦμα) στὸν Κόσμο. Οἱ οὐρανοὶ ἐτοίμασαν τὸ θρόνο του, οἱ νεφέλες τὸ ὄχημά του. Οἱ Ἄγγελοι θαυμάζουν βλέποντας ἕναν ἄνθρωπο ψηλότερα ἀπ' αὐτοῦς. Ὁ Πατέρας ὑποδέχεται, αὐτὸν τὸν ὁποῖο ἔχει αἰώνιο στήν ἀγκαλιά του. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο διατάζει ὅλους τοὺς Ἀγγέλους του λέγοντας· Ἀνοιξτε τίς πύλες οἱ ὑπεύθυνοι, ὅλα τὰ ἔθνη χειροκροτήσατε· Διότι ἀνέβηκε ὁ Χριστός, ἐκεῖ ὅπου βρισκόταν προηγουμένως.

Κύριε, μὲ τὴν Ἀνάληψή σου ἔμειναν ἐκπληκτα τὰ Χερουβίμ βλέποντας ἐσένα τὸ Θεό, νὰ ἀνεβαίνεις ἐπάνω σέ σύννεφα, Ἐσύ πού κάθεται ἐπάνω σ' αὐτά· Καί σέ δοξάζουμε, γιατί εἶναι ἀγαθὸ τὸ ἔλεός σου, δόξα σ' ἐσένα.

Βλέποντας νὰ ὑψώνεσαι, Χριστέ, στὰ ἅγια ὄρη τῶν οὐρανῶν, ἐσύ ἢ λάμψη τῆς δόξης τοῦ Πατέρα, ἀνυμνοῦμε τὴν ὁμοία μὲ φῶς μορφή τοῦ προσώπου σου· Προσκυνοῦμε τὰ παθήματά σου· Τιμοῦμε τὴν Ἀνάστασή σου, δοξάζοντας τὴν ἔνδοξη Ἀνάληψή σου· Ἐλέησέ μας.

Τῶν Πατέρων.

Ἀπὸ τὴν οὐσία τοῦ Πατέρα γεννήθηκες πρὶν ἀπὸ τὸν ἑωσφόρο ἀπὸ Πατέρα χωρὶς μητέρα προαιώνια, ἂν καὶ ὁ Ἄρειος σέ θεωρεῖ κτίσμα καὶ ὄχι Θεό ταυτίζοντας ἐσένα τὸν Κτίστη μὲ τὰ κτίσματα ἀπερίσκεπτα, θησαυρίζοντας γιὰ τὸν ἐαυτό του ὑλικό γιὰ τὴν αἰώνια φωτιά· Ἀλλὰ ἡ Σύνοδος στὴ Νίκαια σέ ἀνακήρυξε, Κύριε, Υἱὸ Θεοῦ, πού κάθεται στὸν ἴδιο θρόνο μαζί μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Τίς σου τὸν χιτῶνα, Σῶτερ, διείλεν, Ἄρειος, σὺ ἔφης, ὁ τῆς Τριάδος, τεμῶν τὴν ὁμότιμον ἀρχὴν εἰς διαιρέσεις, οὗτος ἠθέτησέ σε εἶναι, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, οὗτος Νεστόριον διδάσκει, Θεοτόκον μὴ λέγειν· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε, Κύριε, Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Κρημνῶ περιπίπτει τῆς ἀμαρτίας, Ἄρειος, ὁ μύσας τὸ φῶς μὴ βλέπειν, καὶ θεῖω σπαράττεται, ἀγκίστρῳ τοῖς ἐγκάτοις, πᾶσαν ἐκδοῦναι τὴν οὐσίαν, καὶ τὴν ψυχὴν βιαίως, ἄλλος Ἰούδας χρηματίσας, τῇ γνώμῃ καὶ τῷ τρόπῳ· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε, Κύριε, Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Ἄρειος ὁ ἄφρων, τῆς Παναγίας, τέτμηκε Τριάδος τὴν μοναρχίαν, εἰς τρεῖς ἀνομοίους τε καὶ ἐκφύλους οὐσίας· ὅθεν Πατέρες θεοφόροι, συνελθόντες προθύμως, ζήλω πυρρῶμενοι, καθάπερ, ὁ θεοσβίτης Ἡλίας, τῷ τοῦ Πνεύματος τέμνουσι ξίφει, τὸν τῆς αἰσχύνῃς δογματίσαντα βλάσφημον, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἀπεφήνατο.

Δόξα...

Τὰς μυστικὰς σήμερον τοῦ Πνεύματος σάλπιγγας, τοὺς θεοφόρους Πατέρας ἀνευφημήσωμεν, τοὺς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας, μέλος ἐναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα μίαν, ἀπαράλλακτον, οὐσίαν τε καὶ

Ποιός σου ἔσχισε τὸν χιτῶνα, Σωτήρα; Ὁ Ἄρειος, εἶπες ἐσὺ, ὁ ὁποῖος ἔκοψε τὴν ἀρχὴν (τὴν ἐξουσία) μὲ τὴν ἴδια τιμὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος σὲ τμήματα· Αὐτὸς ἀρνήθηκε ὅτι εἶσαι ὁ ἕνας ἀπὸ τὴν Ἁγία Τριάδα· Αὐτὸς διδάσκει ἀργότερα τὸν Νεστόριο, νὰ μὴν ὀνομάζει Θεοτόκο τὴν Μητέρα σου· Ἀλλὰ ἡ Σύνοδος στὴ Νίκαια σὲ ἀνακήρυξε, Κύριε, Υἱὸ Θεοῦ, πού κάθεται στὸν ἴδιο θρόνο μαζί μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ ἍγιοΠνεῦμα.

Ὁ Ἄρειος πέφτει στό γκρεμό τῆς ἀμαρτίας, ἀφοῦ ἔκλεισε τὰ μάτια, νὰ μὴ βλέπει τὸ φῶς, καὶ σπαράζει ἀπὸ τὸ θεϊκὸ ἀγκίστρι στὰ κατάβαθά του, γιὰ νὰ παραδώσει τὴν περιουσία καὶ τὴν ψυχὴ του βίαια, γιατί ἔγινε ἄλλος Ἰούδας στὴ γνώμῃ καὶ στὸν τρόπο· Ἀλλὰ ἡ Σύνοδος στὴ Νίκαια σὲ ἀνακήρυξε, Κύριε, Υἱὸ Θεοῦ, πού κάθεται στὸν ἴδιο θρόνο μαζί μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ ἍγιοΠνεῦμα.

Ὁ παράφρονος Ἄρειος χώρισε τὴν ἐνιαία ἀρχὴ τῆς Παναγίας Τριάδας σὲ τρεῖς ἀνόμοιες καὶ ἐκφυλισμένες οὐσίες· Γι' αὐτὸ οἱ θεοφόροι Πατέρες, ἀφοῦ συγκεντρώθηκαν πρόθυμα, πυρπολημένοι ἀπὸ ζῆλο, ὅπως ὁ Προφήτης Ἡλίας ἀπὸ τὴ Θέσβη, σφάζουν μὲ τὸ ξίφος τοῦ Πνεύματος, αὐτὸν πού δίδαξε τὴ ντροπὴ τῆς βλοφημίας, ὅπως τοὺς ἐφώτισε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα

Δόξα ...

Τίς μυστηριώδεις σάλπιγγες τοῦ Πνεύματος ἄς ἐγκωμιάσουμε σήμερα, τοὺς Πατέρες πού εἶχαν μέσα τους τὸν Θεό, οἱ ὁποῖοι ἔψαλαν μελωδικὰ μέσα στὴν Ἐκκλησία μελωδία ἀρμονικὴ τῆς θεολογίας, δηλαδή μίᾳ Τριάδα, ἀπαράλλακτη καὶ οὐσία καὶ Θεότητα· Αὐτοὶ νί-

Θεότητα, τοὺς καθαιρέτας Ἀρείου, καὶ ὀρθοδόξων προμάχους, τοὺς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίῳ, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος· αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο. (Σελ. 40).

Ἀναγνώσματα.

Γένεσις. (ΙΔ' . 14-20).

Ἀκούσας Ἄβραμ, ὅτι ἠχμαλώτεται Λῶτ ὁ ἀδελφιδοῦς αὐτοῦ, ἠρίθμησε τοὺς ἰδίους οἰκογενεῖς αὐτοῦ, τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ κατεδίωξεν ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δάν· καὶ ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτοὺς τὴν νύκτα αὐτός, καὶ οἱ Παιῖδες αὐτοῦ μέτ' αὐτοῦ καὶ ἐπάταξεν αὐτοὺς καὶ κατεδίωξεν αὐτοὺς ἕως Χοβάλ, ἡ ἐστὶν ἐν ἀριστερᾷ Δαμασκοῦ, καὶ ἀπέστρεψε πᾶσαν τὴν ἵππον Σοδόμων, καὶ Λῶτ τὸν ἀδελφιδοῦν αὐτοῦ ἀπέστρεψε, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, καὶ τὰς γυναῖκας, καὶ τὸν λαόν. Ἐξῆλθε δὲ βασιλεὺς Σοδόμων εἰς συνάντησιν αὐτῷ μετὰ τὸ

κησαν τὸν Ἄρειο, καὶ ἔγιναν πρόμαχοι τῶν ὀρθοδόξων, αὐτοὶ πρεσβεύουν πάντοτε στὸν Κύριο, νὰ ἐλεθθοῦν οἱ ψυχές μας.

Καὶ νῦν Θεοτοκίο.

Ποιὸς νὰ μὴ σέ μακαρίσει, Παναγία Παρθένε; Ποιὸς νὰ μὴν ἀνυμνήσει τὴν παρθενικὴ σου γέννηση; Διότι αὐτὸς πού ἐλάμψε προαιώνια ἀπὸ τὸν Πατέρα, ὁ Υἱὸς ὁ Μονογενής, ὁ ἴδιος προῆλθε ἀπὸ σένα τὴν Ἀγνή, καὶ σαρκώθηκε κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο, αὐτὸς πού ὑπῆρχε Θεὸς ἀπὸ τὴ φύση του, καὶ ἔγινε ὡς πρὸς τὴ φύση ἄνθρωπος γιὰ μᾶς. Χωρὶς νὰ διαιρεῖται σέ δύο πρόσωπα, ἀλλὰ νὰ ἀναγνωρίζεται μὲ δύο φύσεις, πού δέν συγχέονται. Αὐτὸν ἰκέτευε, Σεμνὴ Παμμακάριστη, νὰ ἐλεθθοῦν οἱ ψυχές μας.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο. (Σελ. 40).

Ἀναγνώσματα.

Γένεση (ΙΔ' . 14-20).

Ὅταν ἄκουσε ὁ Ἄβραμ, ὅτι αἰχμαλωτίσθηκε ὁ Λῶτ ὁ ἀνηψιὸς του, μέτρησε τοὺς ἀνθρώπους πού γεννήθηκαν στὴν οἰκογένειά του, καὶ ἦταν τριακόσιοι δέκα καὶ ὀκτώ. Καὶ ἀκολούθησε (τοὺς ἐχθρούς) μέχρι τὴν πόλη Δάν· Καὶ ἐπιτέθηκε ἐναντίον τους κατὰ τὴ νύκτα ὁ ἴδιος καὶ μαζί του οἱ ὑπηρέτες του, καὶ τοὺς χτύπησε, καὶ τοὺς νίκησε, καὶ τοὺς καταδίωξε μέχρι τὴ Χοβάλ, πού βρίσκεται ἀριστερὰ ἀπὸ τὴ Δαμασκὸ. Καὶ ἔφερε πίσω ὅλο τὸ ἵππικό τῶν Σοδόμων, καὶ ἔφερε πίσω τὸν Λῶτ τὸν ἀνηψιὸ του καὶ ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του καὶ τίς γυναῖκες καὶ τὸν λαό. Καὶ βγῆκε ὁ βασιλιάς τῶν Σοδόμων σέ συνάντησή του μετὰ τὴν ἐπιστροφή του ἀπὸ τὴ σφαγὴ τοῦ

ἀποστρέψαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς κοπῆς τοῦ Χοδολλογόμορ καὶ τῶν βασιλέων τῶν μετ' αὐτοῦ, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Σαβῆ· τοῦτο ἦν πεδίον Βασιλέως, καὶ Μελχισεδέκ, βασιλεὺς Σαλήμ, ἐξήνεγκεν ἄρτους καὶ οἶνον, ἦν δὲ Ἰερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, καὶ εὐλόγησε τὸν Ἄβραμ, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένος Ἄβραμ τῷ Θεῷ τῷ Ὑψίστῳ, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Καὶ εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ Ὑψίστος, ὃς παρέδωκε τοὺς ἐχθρούς σου ὑποχειρίους σοι.

Δευτερονόμιον (Α΄. 8-11, 15-17)

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱούς, Ἰσραὴλ ἴδετε, παρέδωκα ἐνώπιον ὑμῶν τὴν γῆν, εἰσελθόντες κληρονομήσατε τὴν γῆν, ἣν ὤμοσε Κύριος τοῖς πατράσιν ὑμῶν, τῷ Ἀβραάμ καὶ τῷ Ἰσαὰκ καὶ τῷ Ἰακώβ, δοῦναι αὐτοῖς καὶ τῷ σπέρματι αὐτῶν μετ' αὐτούς. Καὶ εἶπον πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· οὐ δυνήσομαι μόνος φέρειν ὑμᾶς. Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐπλήθυνεν ὑμᾶς, καὶ ἰδοὺ ἐστε σήμερον ὡσεὶ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει. Κύριος ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ὑμῶν προσθεῖη ὑμῖν, ὡς ἐστὲ χιλιοπλασίως, καὶ εὐλογῆσαι ὑμᾶς, καθότι ἐλάλησεν ὑμῖν. Καὶ ἔλαβον ἐξ ὑμῶν ἄνδρας σοφούς, καὶ ἐπιστήμονας, καὶ συνετούς, καὶ κατέστησα αὐτοὺς ἡγεῖσθαι ἐφ' ἡμῶν, χιλιάρχους καὶ ἑκατοντάρχους, καὶ πεντηκοντάρχους, καὶ δεκάρχους, καὶ γραμματοεισαγωγεῖς τοῖς κριταῖς ὑμῶν. Καὶ ἐνετειλάμην τοῖς κριταῖς ὑμῶν ἐν τῷ καιρῷ

Χοδολλογόμορ καὶ τῶν βασιλέων πού ἦταν μαζί του στὴν κοιλάδα τοῦ Σαβύ, δηλαδή «στὴν κοιλάδα τῶν βασιλέων». Καὶ ὁ Μελχισεδέκ, ὁ βασιλιάς τῆς Ἱερουσαλήμ, πού ἦταν καὶ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, πρόσφερε (στόν Θεό) ἄρτους καὶ οἶνο (κρασί). Καὶ εὐλόγησε τὸν Ἄβραμ καὶ εἶπε· Εὐλογημένος νὰ εἶναι ὁ Ἄβραμ ἀπὸ τὸν Ὑψιστο Θεό, πού δημιούργησε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ. Καὶ δοξασμένος ἄς εἶναι ὁ Θεὸς ὁ Ὑψιστος πού παρέδωσε τοὺς ἐχθρούς σου αἰχμαλώτους σ' ἐσένα.

Δευτερονόμιο: (Α΄. 8-11, 15-17).

Εἶπε ὁ Μωσῆς πρὸς τὸν λαὸ τοῦ Ἰσραὴλ· Κοιτάξτε, παρέδωσα μπροστά σας τὴ γῆ· Μπεῖτε καὶ κληρονομήστε τὴ γῆ, πού ὀρκίσθηκε ὁ Κύριος στοὺς Πατέρες σας, τὸν Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, νὰ τὴ δώσει σ' αὐτοὺς καὶ στοὺς ἀπογόνους τους μετὰ ἀπ' αὐτούς. Καὶ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο (τῆς ἐξόδου ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο) σᾶς εἶπα· Δέ θὰ μπορέσω μόνος, νὰ σᾶς κυβερνῶ. Ὁ Κύριος, ὁ Θεὸς μας σᾶς ἐπλήθυνε, καὶ νά, εἴσθε σήμερα ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τό πλήθος. Ὁ Κύριος, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας νὰ σᾶς αὐξήσει χίλιες φορές ἀπὸ ὅτι εἴσθε, καὶ νὰ σᾶς εὐλογήσει, ὅπως σᾶς ὑποσχέθηκε. Καὶ πήρα ἀπὸ σᾶς ἄνδρες σοφούς καὶ ἐπιστήμονες καὶ συνετούς, καὶ ἀνέθεσα σ' αὐτοὺς νὰ σᾶς διοικοῦν, ἀρχηγούς χιλίων καὶ ἑκατό καὶ πενήντα καὶ δέκα ἀνδρῶν καὶ γραμματοδιδασκάλους καὶ δικαστές σας. Καὶ ἔδωσα ἐντολή στοὺς δικαστές σας ἐκεῖνο τὸν καιρὸ λέγοντας· Νά ἀκοῦτε προσεκτικὰ τίς διαφορές μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν σας, καὶ νὰ κρίνετε δίκαια μεταξὺ

ἐκείνω, λέγων· Διακούετε ἀναμέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ κρίνατε δικαίως ἀνά μέσον ἀνδρὸς καὶ ἀνά μέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ καὶ ἀνά μέσον τοῦ προσηλύτου αὐτοῦ. Οὐκ ἐπιγνώσει πρόσωπον ἐν κρίσει, κατὰ τὸν μικρὸν καὶ κατὰ τὸν μέγα κρινεῖς, οὐ μὴ ὑποστείλῃ πρόσωπον ἀνθρώπου, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἐστι.

Δευτερονόμιον: (Γ'. 14-21).

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ· ἰδοὺ, Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ὁ οὐρανός, καὶ ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ, ἡ γῆ καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτῇ. Πλὴν τοὺς πατέρας ὑμῶν προείλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτούς, καὶ ἐξελέξατο τὸ σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτούς, ὑμᾶς παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ περιτεμεῖσθε τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν, καὶ τὸν τράχηλον ὑμῶν οὐ σκληρυνεῖτε ἔτι· ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν, οὗτος Θεὸς τῶν Θεῶν, καὶ Κύριος τῶν Κυρίων, ὁ Θεὸς ὁ μέγας, καὶ ἰσχυρὸς, καὶ φοβερός, ὅστις οὐ θαυμάζει πρόσωπον, οὐδ' οὐ μὴ λάβῃ δῶρον, ποιῶν κρίσιν προσηλύτῳ καὶ ὀρφανῷ καὶ χήρᾳ, καὶ ἀγαπᾶ τὸν προσηλύτον, δοῦναι αὐτῷ ἄρτον καὶ ἱμάτιον. Κύριον τὸν Θεόν σου φοβηθήσῃ, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις, καὶ πρὸς αὐτὸν κολληθήσῃ, καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὁμῆ. Αὐτὸς καύχημά σου, καὶ αὐτὸς Θεὸς σου, ὅστις ἐποίησέ σοι τὰ μεγάλα καὶ τὰ ἔνδοξα ταῦτα, ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου.

Ἐκτενής...Κεφαλοκλισία. (Σελ. 41-44).

κάθε ἀνθρώπου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του (τοῦ Ἰσραηλίτου) καὶ τοῦ προσηλύτου (τοῦ ξένου). Δέ θά κάνεις διάκριση προσώπου κατὰ τὴν κρίση· Ὅπως θά κρίνεις τὸν ταπεινὸ καὶ ἄσημο, ἔτσι θά κρίνεις τὸν ἰσχυρὸ καὶ ἐπίσημο· Δέν θά διστάζεις μπροστά σέ πρόσωπο ἀνθρώπου, διότι ἡ κρίση εἶναι τοῦ Θεοῦ.

Δευτερονόμιον: (Γ'. 14-21).

Εἶπε ὁ Μωσῆς στό λαό τοῦ Ἰσραήλ· Νά, εἶναι τοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ὁ οὐρανός (ἡ ἀτμόσφαιρα) καὶ ὁ οὐρανός ἐπάνω ἀπ' αὐτήν, ἡ γῆ καὶ ὅλα ὅσα ὑπάρχουν σ' αὐτήν. Ἐν τούτοις διάλεξε ὁ Κύριος τοὺς πατέρες σας, γιά νά τοὺς ἀγαπᾶ, καὶ διάλεξε τοὺς ἀπογόνους ἐκείνων μετὰ ἀπ' αὐτούς, δηλαδή ἐσᾶς, σήμερα περισσότερο ἀπό ὅλα τὰ ἔθνη. Καὶ θά περικόψετε τὴ σκληροκαρδία σας, καὶ δέν θά ἔχετε πλέον σκληρὸ τράχηλο (λαιμό). Δέν θά εἰσθε ἀλαζόνες, (περηφανοί). Διότι ὁ Κύριος ὁ Θεός σας αὐτός εἶναι Θεός τῶν θεῶν καὶ Κύριος τῶν κυρίων· Ὁ Θεός ὁ μέγας καὶ ἰσχυρὸς καὶ φοβερός, ὁ ὁποῖος δέν ἐπηρεάζεται ἀπό πρόσωπο οὔτε θά δωροδοκηθεῖ· Εἶναι αὐτός πού ἀποδίδει δικαιοσύνη στόν ξένο καὶ στό ὀρφανό καὶ στή χήρα· καὶ ἀγαπᾶ τὸν ξένο δίνοντάς του τροφή καὶ ἔνδυμα· Τὸν Κύριο τό Θεό σου θά εὐλαβεῖσαι, καὶ αὐτόν μόνο θά λατρεύεις, καὶ σ' αὐτόν μόνο θά προσκολληθεῖς, καὶ στό ὄνομά του θά ὀρκίζεσαι· Αὐτός θά εἶναι καύχημά σου, καὶ ὁ ἴδιος θά εἶναι Θεός σου, αὐτός πού ἔκαμε γιά σένα αὐτά τὰ μεγάλα καὶ ἔνδοξα, πού εἶδαν τὰ μάτια σου.

Ἐκτενής...Κεφαλοκλισία. (Σελ. 41-44).

Απόστιχα. Αναστάσιμα.

Τὴν Ἀνάστασιν σου, Χριστέ Σωτήρ, Ἄγγελοι ὕμνουσιν ἐν οὐρανοῖς, καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξίωσον, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σὲ δοξάζειν.

Πύλας συντρίψας χαλκᾶς, καὶ μοχλοὺς τοῦ Ἄιδου συνθλάσας, ὡς Θεὸς παντοδύναμος, γένος ἀνθρώπων πεπτωκὸς ἀνέστησας. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς συμφώνως βοῶμεν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Ῥεύσεως ἡμᾶς τῆς πάλαι Χριστὸς ἐπανορθῶσαι θέλων, Σταυρῷ προσπήγνυται καὶ τάφῳ τέθειται, ὃν Μυροφόροι Γυναῖκες, μετὰ δακρῶν ζητοῦσαι, θρηνοῦσαι ἔλεγον· Οἴμοι Σωτήρ τῶν ἀπάντων, πῶς κατεδέξω τάφῳ οἰκῆσαι; οἰκήσας δὲ θέλων, πῶς ἐκλάπης; πῶς μετετέθης; ποῖος δὲ τόπος τὸ σὸν ζωηφόρον κατέκρυψε σῶμα; Ἀλλὰ, Δέσποτα, ὡς ὑπέσχου, ἡμῖν ἐμφάνηθι, καὶ παῦσον ἀφ' ἡμῶν, τὸν ὀδυρμὸν τῶν δακρῶν, θρηνοῦσαις δὲ αὐταῖς, Ἄγγελος πρὸς αὐτὰς ἀπεβόησε· Τὸν θρηῖνον παυσάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις εἶπατε· Ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, τῷ κόσμῳ δωρούμενος ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Σταυρωθεὶς ὡς ἠβουλήθης Χριστέ, καὶ τὸν θάνατον τῆ ταφῆ σου σκυλεύσας, τριήμερος ἀνέστης, ὡς Θεὸς μετὰ δόξης, τῷ κόσμῳ δωρούμενος ἀτελεύτητον ζωὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Απόστιχα. Αναστάσιμα.

Τὴν Ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρα, Ἄγγελοι ὕμνουσιν τοὺς οὐρανοὺς· Κι ἐμᾶς τοὺς γήινους καταξίωσέ μας, με καθαρὴ καρδίᾳ νὰ σὲ δοξάζουμε.

Ἀφοῦ συνέτριψες τίς χάλκινες πύλες, καὶ ἔσπασες τοὺς μοχλοὺς τοῦ ἄδη, ὡς Θεὸς παντοδύναμος, ἀνέστησες τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων πού ἦταν πεσμένο. Γι' αὐτό κι ἐμεῖς ὑμνῶντας φωνάζουμε· Ἐσὺ πού ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκροὺς, Κύριε, δόξα σοι.

Θέλοντας ὁ Χριστὸς νὰ μᾶς ἐπαναφέρει ἀπὸ τὴν παλαιὰ πτώση, καρφώνεται στὸ Σταυρὸ καὶ τοποθετεῖται σὲ τάφο. Τὸν ὁποῖο (Χριστό) οἱ Μυροφόρες μὲ δάκρυα ζητώντας, θρηνώντας ἔλεγαν· Ἀλοίμονο, Σωτήρα τῶν ἀπάντων! Πῶς καταδέχθηκες νὰ κατοικήσεις σὲ τάφο; Καὶ ἀφοῦ κατοίκησες θέλοντας, πῶς ἐκλάπης (πῶς σὲ ἔκλεψαν); Πῶς μετετέθης; Καὶ ποῖος τόπος ἔκρυψε τὸ δικό σου Ζωηφόρο σῶμα; Ἀλλὰ, Κύριε, ὅπως ὑποσχέθηκες, ἐμφανίσου σ' ἐμᾶς, καὶ παῦσε ἀπὸ μᾶς τὸ τὸ θρηῖνο τῶν δακρῶν. Καὶ καθὼς θρηνοῦσαν αὐτές, Ἄγγελος πρὸς αὐτές φώναξε· Πάψτε τὸν θρηῖνο, καὶ πεῖτε τοὺς Ἀποστόλους, ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Κύριος δωρίζοντας στὸν κόσμον τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀφοῦ σταυρώθηκες, Χριστέ, ὅπως θέλησες, καὶ ἀπογύμνωσες τὸν θάνατο μὲ τὴν ταφὴ σου, ἀναστήθηκες τριήμερος ὡς Θεὸς μὲ δόξα, δωρίζοντας στὸν κόσμον ἀτελεύτητη (χωρὶς τέλος) ζωὴ καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ...

Τὴν ἐτήσιον μνήμην σήμερον, τῶν θεοφόρων Πατέρων, τῶν ἐκ πάσης τῆς οἰκουμένης συναθροισθέντων, ἐν τῇ λαμπρᾷ πόλει Νικαέων, τῶν Ὁρθοδόξων τὰ συστήματα, εὐσεβοῦντες πιστῶς ἐορτάσωμεν. Οὗτοι γὰρ τοῦ δεινοῦ Ἀρείου τὸ ἄθεον δόγμα, εὐσεβοφρόνως καθεῖλον, καὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας συνοδικῶς τοῦτον ἐξωστράκισαν, καὶ τρανῶς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὁμοούσιον καὶ συναΐδιον, πρὸ τῶν αἰώνων ὄντα, τοῖς πᾶσιν ἐδίδαξαν ὁμολογεῖν, ἐν τῷ τῆς πίστεως Συμβόλῳ, ἀκριβῶς καὶ εὐσεβῶς τοῦτο ἐκθέμενοι· ὅθεν καὶ ἡμεῖς, τοῖς θείοις αὐτῶν δόγμασιν ἐπόμενοι, βεβαίως πιστεύοντες λατρεύομεν, σὺν Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἐν μιᾷ Θεότητι, Τριάδα ὁμοούσιον.

Καὶ νῦν ...

Κύριε, τὸ μυστήριον, τὸ ἀπὸ τῶν αἰώνων κεκρυμμένον, καὶ ἀπὸ γενεῶν, πληρώσας ὡς ἀγαθός, ἦλθες μετὰ τῶν Μαθητῶν σου ἐν τῷ ὄρει τῶν Ἐλαιῶν, ἔχων τὴν τεκοῦσάν σε τὸν ποιητὴν καὶ πάντων δημιουργόν· τὴν γὰρ ἐν τῷ πάθει σου μητρικῶς πάντων ὑπεραλήθισαν, ἔδει καὶ τῇ δόξῃ τῆς σαρκός σου ὑπερβαλλούσης ἀπολαῦσαι χαρᾶς, ἧς καὶ ἡμεῖς μετασχόντες, τῇ εἰς οὐρανοὺς ἀνόδῳ σου Δέσποτα, τὸ μέγα σου ἔλεος, τὸ εἰς ἡμᾶς γεγονὸς δοξάζομεν.

(Νῦν ἀπολύεις. (Σελ. 82).

Τρισάγιον. (Σελ. 1-2).

Ἀπολυτίκιον.

Ἐμεῖς τὰ πλήθη τῶν ὀρθοδόξων μέ πιστη καὶ εὐσέβεια ἅς ἐορτάσουμε σήμερα τὴν ἐτήσια μνήμη τῶν Πατέρων πού εἶχαν μέσα τους τὸν Θεό, οἱ ὅποιοι συναθροίσθηκαν ἀπὸ ὅλη τὴν οἰκουμένη στὴ λαμπρὴ πόλη τῆς Νικαίας. Γιατί αὐτοὶ ἐξουδετέρωσαν μέ εὐσέβεια τὴν ἄθεη διδασκαλία τοῦ ἀθλίου Ἀρείου καὶ τὸν ἐξόρισαν (τὸν ἀπέβαλαν) μέ Σύνοδο ἀπὸ τὴν Καθολικὴ (Ὁρθόδοξη) Ἐκκλησία· Καὶ δίδαξαν ὅλους περίτρανα, νά ὁμολογοῦμε, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁμοούσιος (ἀπὸ τὴν ἴδια οὐσία) καὶ αἰώνιος μαζί μέ τὸν Πατέρα ἐκθέτοντάς τα αὐτά μέ ἀκρίβεια καὶ μέ εὐσέβεια στό Σύμβολο τῆς Πίστεως· Γί' αὐτό καὶ ἡμεῖς ἀκολουθώντας τὰ θεϊκά τους διδάγματα πιστεύοντας μέ εὐσέβεια λατρεύουμε μαζί μέ τὸν Πατέρα, τὸν Υἱό καὶ τὸ Πανάγιο Πνεῦμα ὡς μιᾷ Θεότητα, Τριάδα μέ τὴν ἴδια οὐσία.

Καὶ νῦν ...

Κύριε, ἀφοῦ ἐκπλήρωσες ὡς ἀγαθός τὸ μυστήριον, πού ἦταν κρυμμένο ἀπὸ τοὺς αἰῶνες καὶ ἀπὸ τίς γενεές, ἦλθες μαζί μέ τοὺς Μαθητές σου στό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ἔχοντας μαζί σου αὐτὴν πού σέ γέννησε, ἐσένα τὸν Ποιητὴ καὶ Δημιουργό τῶν πάντων· Διότι αὐτὴ πού ὡς Μητέρα κατὰ τὸ πάθος σου πόνεσε περισσότερο ἀπὸ ὅλους, ἔπρεπε καὶ κατὰ τὴ δόξα τοῦ σώματός σου νά ἀπολαύσει ὑπερβολικὴ χαρὰ· Στὴν ὁποία κι ἡμεῖς συμμετέχοντας μέ τὴν ἀνοδό σου στὸν οὐρανό, Κύριε, δοξάζουμε τὸ μέγα σου ἔλεος, τὸ ὁποῖο ἔγινε σ' ἐμᾶς

Νῦν ἀπολύεις . (Σελ. 82).

Τρισάγιο: (Σελ. 1-2).

Ἀπολυτίκιο

Ἀγγελικαὶ Δυνάμεις ἐπὶ τὸ μνήμᾳ σου, καὶ οἱ φυλάσσοντες ἀπενεκρώθησαν· καὶ ἴστατο Μαρία ἐν τῷ τάφῳ, ζητοῦσα τὸ ἄχραντόν σου σῶμα. Ἐσκύλευσας τὸν Ἄϊδην, μὴ πειρασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὑπήντησας τῇ Παρθένῳ, δωροῦμενος τὴν ζωὴν, ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα...

Ὑπερδοξασμένος εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστῆρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν, πάντας ἡμᾶς ὀδηγήσας· πολυεύσπλαγχνε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν ...

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθητάς, τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Ἀπόλυσις: (Σελ. 36).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΟΡΘΟΣ

Προκαταρκτικά. (Σελ. 272-273).

Καθίσματα.

Τοῦ τάφου ἀνεωγμένου, τοῦ Ἄϊδου ὀδυρομένου, ἡ Μαρία ἐβόα πρὸς τοὺς κεκρυμμένους Ἀποστόλους· Ἐξέλθετε οἱ τοῦ ἀμπελῶνος ἐργάται, κηρύξατε τὸν τῆς

Ἀγγελικὴς δυνάμεις ἦλθαν ἐπάνω στό μνήμα σου, καὶ οἱ φύλακες ἀπενεκρώθησαν. Καὶ στεκόταν ἡ Μαρία μπροστά στον τάφο ζητώντας τὸ ἄχραντό (ἀμόλυντό) σου σῶμα· Ἀπογύμνωσες τὸν ἄδη, χωρίς νὰ πειραχθεῖς ἀπ' αὐτόν· συνάντησες τὴν Παρθένο δωρίζοντας τὴ ζωὴ· Ἐσύ πού ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκρούς, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα ...

Εἶσαι ὑπερβολικὰ δοξασμένος, Χριστέ Θεέ μας, ἐσύ πού θεμελιώσες ὡς φωστῆρες (λαμπρά ἄστρα) ἐπάνω στή γῆ τοὺς Πατέρες μας, καὶ ὀδήγησες διὰ μέσου αὐτῶν ὅλους μας πρὸς τὴν ἀληθινὴ πίστη· Πολυεύσπλαγχνε, δόξα σ' ἐσένα.

Καὶ νῦν ...

Ἀναλήφθηκες μέ δόξα, Χριστέ Θεέ μας, δίνοντας χαρά στοὺς Μαθητές μέ τὴν ὑπόσχεση τῆς καθόδου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· Ἀφοῦ βεβαιώθηκαν αὐτοὶ μέ τὴν εὐλογία, ὅτι Ἐσύ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ Κόσμου

Ἀπόλυση: (Σελ. 36).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΟΡΘΟΣ

Προκαταρκτικά. (Σελ. 272-273).

Καθίσματα.

Ἐνῶ ὁ τάφος ἦταν ἀνοιγμένος, ἐνῶ ὁ ἄδης θρηνοῦσε, ἡ Μαρία φώναζε πρὸς τοὺς κρυμμένους Ἀποστόλους· Βγεῖτε ἐσεῖς οἱ ἐργάτες τοῦ ἀμπελῶνα, κηρύξτε τὸ λόγο τῆς ἀναστάσεως· Ἀναστήθηκε ὁ Κύριος

Αναστάσεως λόγον· Ανέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Κύριε, παρίστατο τῷ τάφῳ σου Μαρία ἡ Μαγδαληνή, καὶ ἔκλαιε βοῶσα· καὶ κηπουρόν σε νομίζουσα ἔλεγε· Ποῦ ἔκρυψας τὴν αἰώνιον Ζωήν; ποῦ ἔθηκας τὸν ἐπὶ θρόνου Χερουβίμ; οἱ γὰρ τοῦτον φυλάσσοντες, ἀπὸ τοῦ φόβου ἀπενεκρώθησαν· ἢ τὸν Κύριόν μου δότε μοι, ἢ σὺν ἐμοὶ κραυγάσατε· ὁ ἐν νεκροῖς καὶ τοὺς νεκροὺς ἀναστήσας δόξα σοι.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ὁ τὴν εὐλογημένην καλέσας σου Μητέρα ἦλθες ἐπὶ τὸ πάθος ἐκουσία βουλή, λάμπας ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀναζητήσαι θέλων τὸν Ἀδάμ, λέγων τοῖς Ἀγγέλοις· Συγχάρητέ μοι, ὅτι εὐρέθη ἡ ἀπολομένη δραχμή, ὁ πάντα σοφῶς οἰκονομήσας, δόξα σοι.

Ἡ Ζωή, ἐν τῷ τάφῳ ἀνέκειτο, καὶ σφραγίς ἐν τῷ λίθῳ ἐπέκειτο, ὡς Βασιλέα ὑπνοῦντα, στρατιῶται ἐφύλαττον Χριστόν, καὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ ἀορασία πατάξας, ἀνέστη ὁ Κύριος.

Δόξα...

Τῷ ἐκουσίῳ θανάτῳ σου, ζωὴν ἀθάνατον εὐρομεν, παντοδύναμε καὶ μόνε τῶν ὅλων Σωτήρ· σὺ γὰρ ἐν τῇ σεπτῇ σου Ἐγέρσει, πάντας ἀνεκαλέσω, ὁ λύσας Ἄιδου τὸ νῆκος, καὶ θανάτου τὸ κέντρον.

παρέχοντας στὸν κόσμον τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα

Κύριε, στεκόταν δίπλα στὸν τάφο σου ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή καὶ ἔκλαιε γοερά, καὶ νομίζοντάς σε κηπουρό ἔλεγε· Ποῦ ἔβαλες τὴν αἰώνια ζωή; Ποῦ ἔκρυψες αὐτόν ποῦ κάθεται ἐπάνω στὸν θρόνο τῶν Χερουβίμ; Διότι, αὐτοὶ ποῦ τὸν φύλαγαν, ἀπὸ τὸ φόβο ἔπεσαν ὡς νεκροί. Ἡ δώστε μοι τὸν Κύριό μου, ἢ μαζί μου κραυγάστε· Ἐσύ ποῦ κατέβηκες στοὺς νεκροὺς καὶ ἀνέστησες τοὺς νεκροὺς, δόξα σοι.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἐσύ ποῦ κάλεσες τὴν εὐλογημένη Μητέρα σου, ἦλθες στό Πάθος μέ δική σου ἀπόφαση, ἀφοῦ ἔλαμψες ἐπάνω στό Σταυρό, θέλοντας νά ἀναζητήσεις τὸν Ἀδάμ, λέγοντας στοὺς Ἀγγέλους· Χαρῆτε μαζί μου, γιατί βρέθηκε ἡ χαμένη δραχμή. Ἐσύ ποῦ ὅλα τά φρόντισες μέ σοφία, δόξα σ' ἐσένα.

Ἡ ζωή κοίτονταν στὸν τάφο, καὶ σφραγίδα ἔμπαινε ἐπάνω στὸν λίθο· ὡς βασιλιά ποῦ κοιμῶταν οἱ στρατιῶτες φύλαγαν τὸν Χριστό· Καὶ ἀφοῦ χτύπησε τοὺς ἐχθροὺς του μέ ἀορασία (μέ προσωρινή τύφλωση), ἀναστήθηκε ὁ Κύριος.

Δόξα ...

Μέ τὸ θεληματικό θάνατό σου βρήκαμε ζωὴ ἀθάνατη, μόνε παντοδύναμε Σωτήρα τῶν ὅλων· Διότι ἐσύ, κατὰ τὴ σεβάσμιμα Ἀνάστασή σου, τοὺς ἀνακάλεσες ὅλους ἀπὸ τὴ φθορά, καταλύοντας τὴ δύναμη τοῦ ἄδη καὶ τὸ κεντρί τοῦ Θανάτου.

<p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον. Θεοτόκε Παρθένε, ἰκέτευε τὸν Υἱόν σου, τὸν ἔκουσίως προσπαγέντα ἐν Σταυρῷ, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Εὐλογητάρια. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 31-32). Ὑπακοή. Τῷ ἔκουσίῳ καὶ ζωοποιῷ σου θανάτῳ Χριστέ, πύλας τοῦ Ἄιδου συντρίψας ὡς Θεός, ἤνοιξας ἡμῖν τὸν πάλαι Παράδεισον, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐρρῦσω ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν ἡμῶν.</p> <p>Οἱ Ἀναβαθμοί. Ἀντίφωνον Α'.</p> <p>Ἐν τῷ οὐρανῷ τοὺς ὀφθαλμούς μου αἶρω, πρὸς σέ Λόγε, οἰκτειρόν με, ἵνα ζῶ σοι. Ἐλέησον ἡμᾶς τοὺς ἐξουθνημένους, καταρτίζων εὐχρηστα, σκεύη σου Λόγε. Δόξα... Καὶ νῦν ...</p> <p>Ἄγιῳ Πνεύματι, πανσωστικῆ αἰτία· εἴ τιτι τοῦτο κατ' ἀξίαν πνεύση, τάχει ἐξαίρει τῶν τῆς γῆς, πτεροῖ, αὖξει, τάττει ἄνω.</p> <p>Ἀντίφωνον Β'.</p> <p>Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, οὐδεὶς ἡμῶν ἀντισχεῖν ἠδύνατο, ἐχθροῦ πάλαισμα· οἱ νικῶντες γὰρ ἔνθεν ὑψοῦνται.</p>		<p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον. Θεοτόκε Παρθένε, ἰκέτευε τὸν Υἱό σου, ὁ ὁποῖος καρφώθηκε στό Σταυρό καὶ ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, τό Χριστό τό Θεό μας, νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.</p> <p>Εὐλογητάρια. (Συλλειτουργικό. (Σελ. 31-32). Ὑπακοή Μέ τόν ἐκούσιο (θεληματικό) καὶ ζωοποιό σου θάνατο, Χριστέ, τίς πύλες τοῦ ἄδη τίς συνέτριψες ὡς Θεός, καὶ ἄνοιξες γιά μᾶς τόν ἀρχαῖο Παράδεισο· Καί ἀφοῦ ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκρούς, ἐλύτρωσες ἀπὸ τὴ φθορά τὴ ζωὴ μας.</p> <p>Οἱ Ἀναβαθμοί. Ἀντίφωνο Α'.</p> <p>Στόν οὐρανό ὑψῶνω τά μάτια μου πρὸς ἐσένα, Λόγε τοῦ Θεοῦ. Σπλαχνίσου με γιά νά ζῶ χάρη σ' ἐσένα. Ἐλέησε ἐμᾶς τοὺς περιφρονημένους, κάνοντάς μας χρήσιμα σκεύη σου, Λόγε τοῦ Θεοῦ. Δόξα ... Καὶ νῦν...</p> <p>Στό Ἅγιο Πνεῦμα ὑπάρχει ἡ αἰτία τῆς σωτηρίας τῶν πάντων. Ἐάν αὐτό πνεύσει σέ κάποιον, ἐπειδὴ τό ἀξίζει, γρήγορα τόν ὑψώνει ἀπὸ τά γήινα, τόν ἀναπτρώνει, τόν αὖξάνει, τόν ἀνεβάζει ψηλά.</p> <p>Ἀντίφωνο Β'.</p> <p>Ἐάν ὁ Κύριος δέν ἦταν μαζί μας, κανεὶς ἀπὸ μᾶς δέ θά μπορούσε νά ἀντέξει στήν πάλη τοῦ ἐχθροῦ. Ἀληθινά αὐτοὶ πού νικοῦν, ὑψώνονται ἀπὸ ἐδῶ (στόν οὐρανό).</p>
---	--	---

<p>Τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν, μή μου ληφθῆτω ἡ ψυχὴ, ὡς στρουθίον Λόγε, οἴμοι! πῶς μέλλω τῶν ἐχθρῶν ῥυσθῆναι, φιλαμαρτήμων ὑπάρχων.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν ... Ἄγιω Πνεύματι, ἐνθέωσις τοῖς πᾶσιν, εὐδοκία, σύνεσις, εἰρήνη καὶ ἡ εὐλογία· ἰσουργὸν γὰρ τῷ Πατρὶ ἐστι καὶ Λόγῳ.</p> <p>Ἀντίφωνον Γ'.</p> <p>Οἱ πεποιοθέντες ἐπὶ Κύριον ἐχθροῖς φοβεροί, καὶ πᾶσι θαυμαστικοί· ἄνω γὰρ ὄρωσιν.</p> <p>Ἐν ἀνομίαις χεῖρας αὐτῶν, ὁ τῶν δικαίων κληρὸς, ἐπίκουρόν σε ἔχων, Σῶτερ οὐκ ἐκτείνει.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν ... Ἄγιω Πνεύματι, τὸ κράτος ἐπὶ πάντων, ὅπερ αἱ ἄνω Στρατηγίαι προσκυνοῦσι, σὺν πάσῃ πνοῇ τῶν κάτω.</p> <p>Προκείμενον.</p> <p>Κύριε, ἐξέγειρον τὴν δυναστείαν σου, καὶ ἐλθὲ εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.</p> <p>Στίχ. Ὁ ποιμαίνων τὸν Ἰσραὴλ πρόσχες.</p> <p>Τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου: (Συλλειτουργικόν. Σελ. 33). Εὐαγγέλιον. Κατὰ Ἰωάννην. (ΚΑ'. 1-14). Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐφανερώσεν ἑαυτὸν ὁ Ἰησοῦς τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐγερχοὺς ἐκ νεκρῶν,</p>		<p>Λόγε Θεοῦ, μή συλληφθεῖ ἡ ψυχὴ μου ὡς σπουργίτης ἀπὸ τὰ δόντια αὐτῶν (τῶν ἐχθρῶν)· Ἀλοίμονο! Πῶς εἶναι δυνατό νά σωθῶ, ἀφοῦ παραμένω φίλος τῆς ἁμαρτίας.</p> <p>Δόξα ... Καὶ νῦν ... Μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα ἔρχεται σέ ὅλους ἡ θέωση, ἡ θεία χάρη, ἡ σύνεση, ἡ εἰρήνη καὶ ἡ εὐλογία. Διότι εἶναι ἴσο στά ἔργα μέ τόν Πατέρα καί τό Λόγο τοῦ Πατρός.</p> <p>Ἀντίφωνο Γ'.</p> <p>Ὅσοι ἔχουν ἐμπιστοσύνη στόν Κύριο, εἶναι φοβεροί στούς ἐχθρούς, καί ἄξιοι θαυμασμοῦ ἀπό ὅλους, διότι βλέπουν ψηλά.</p> <p>Ὁ κληρὸς τῶν δικαίων (οἱ δίκαιοι), Σωτήρα, ἔχοντας ἐσένα βοηθό δέν ἀπλώνουν τά χέρια τους σέ ἀνομίες.</p> <p>Δόξα. ... Καὶ νῦν Μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα τό κράτος τοῦ Θεοῦ κυριαρχεῖ ἐπάνω σέ ὅλα· Αὐτό προσκυνοῦν οἱ Ἄγγελοι ἐπάνω μαζί μέ κάθε ζωντανό τῶν κάτω.</p> <p>Προκείμενο</p> <p>Κύριε, ὑψωσε τὴν ἐξουσία σου καὶ ἔλα, γιά νά μᾶς σώσεις.</p> <p>Στίχος: Ἐσύ πού ποιμαίνεις (βόσκεις) τὸν Ἰσραὴλ, πρόσσεξέ μας.</p> <p>Τάξη Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου: (Συλλειτουργικό. (Σελ. 33). Εὐαγγέλιο. Γ' Ἑωθινό. Κατὰ Ἰωάννην. (ΚΑ'. 1-14). Ἐκεῖνο τόν καιρό φανέρωσε τόν ἑαυτό του ὁ Ἰησοῦς στούς Μαθητές του, ἀφοῦ ἀναστήθηκε ἀπό τούς νε-</p>
--	--	--

ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος, ἐφάνερωσε δὲ οὕτως· Ἦσαν ὁμοῦ Σίμων Πέτρος καὶ Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος, καὶ Ναθαναήλ ὁ ἀπὸ Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οἱ τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ δύο. Λέγει αὐτοῖς Σίμων Πέτρος· Ὑπάγω ἀλιεύειν. Λέγουσιν αὐτῷ· Ἐρχόμεθα καὶ ἡμεῖς σὺν σοί. Ἐξῆλθον καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ πλοῖον εὐθύς, καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ἐπίασαν οὐδέν. Πρωΐας δὲ ἤδη γενομένης ἔστη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν αἰγιαλόν· οὐ μέντοι ἤδεισαν οἱ μαθηταὶ ὅτι Ἰησοῦς ἐστι. Λέγει οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Παιδιά, μὴ τι προσφάγιον ἔχετε; ἀπεκρίθησαν αὐτῷ· Οὐ· ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Βάλετε εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ πλοίου τὸ δίκτυον, καὶ εὐρήσετε. Ἐβαλον οὖν, καὶ οὐκέτι αὐτὸ ἐλκύσαι ἴσχυσαν ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἰχθύων. Λέγει οὖν ὁ μαθητῆς ἐκεῖνος ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς τῷ Πέτρῳ· Ὁ Κύριός ἐστι. Σίμων οὖν Πέτρος, ἀκούσας ὅτι ὁ Κύριός ἐστι, τὸν ἐπενδύτην διεζώσατο ἦν γὰρ γυμνός, καὶ ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, οἱ δὲ ἄλλοι μαθηταὶ τῷ πλοιαρίῳ ἦλθον οὐ γὰρ ἦσαν μακρὰν ἀπὸ τῆς γῆς, ἀλλ' ὡς ἀπὸ πηχῶν διακοσίων σύροντες τὸ δίκτυον τῶν ἰχθύων. Ὡς οὖν ἀπέβησαν εἰς τὴν γῆν, βλέπουσιν ἀνθρακιὰν κειμένην καὶ ὀψάριον ἐπικείμενον, καὶ ἄρτον. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐνέγκατε ἀπὸ τῶν ὀψαρίων ὧν ἐπιάσατε νῦν. Ἀνέβη οὖν Σίμων Πέτρος, καὶ εἴλκυσε τὸ δίκτυον ἐπὶ τῆς γῆς, μεστὸν ἰχθύων μεγάλων ἑκατὸν

κρούς, στὴ θάλασσα τῆς Τιβεριάδας· Καὶ τὸν φανέρωσε ὡς ἐξῆς! Ἦταν μαζί ὁ Σίμων ὁ Πέτρος καὶ ὁ Θωμᾶς πού λεγόταν Δίδυμος, καὶ ὁ Ναθαναήλ ἀπὸ τὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οἱ γιοὶ τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ ἄλλοι δύο ἀπὸ τοὺς Μαθητῆς του. Τούς λέγει ὁ Σίμων ὁ Πέτρος· Πηγαίνω νά ψαρέψω. Τοῦ λένε· Ἐρχόμεστε καὶ ἐμεῖς μαζί σου. Ἐβγῆκαν λοιπόν καὶ ἀνέβηκαν στό πλοῖο ἀμέσως, καὶ ἐκείνῃ τῇ νύχτα δέν ἔπιασαν τίποτε. Καὶ ὅταν ἔγινε πρωῖ, στάθηκε ὁ Ἰησοῦς στήν ἀκρογιαλιά· Δέν ἐγνώριζαν ὅμως οἱ Μαθητῆς, ὅτι εἶναι ὁ Ἰησοῦς. Λέγει λοιπόν σ' αὐτούς ὁ Ἰησοῦς· Παιδιά, μήπως ἔχετε τίποτε φαγώσιμο; Τοῦ ἀποκρίθησαν· Ὁχι. Καὶ Ἐκεῖνος εἶπε σ' αὐτούς· Ρίξτε τὸ δίχτυ στά δεξιὰ μέρη τοῦ πλοίου καὶ θά βρεῖτε. Τό ἔρριξαν λοιπόν, καὶ δέν μπόρεσαν πλέον νά τό ἀνασύρουν ἀπὸ τό πλῆθος τῶν ψαριῶν. Λέγει λοιπόν ὁ Μαθητῆς ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖο ἀγαποῦσε ὁ Ἰησοῦς στόν Πέτρο· ὁ Κύριος εἶναι. Μόλις ἄκουσε λοιπόν ὁ Σίμων ὁ Πέτρος ὅτι εἶναι ὁ Κύριος, φόρεσε τό ἐπανωφόρι του, γιατί ἦταν σχεδόν γυμνός, καὶ ρίχθηκε στή θάλασσα· Καὶ οἱ ἄλλοι Μαθητῆς ἦλθαν μέ τό πλοιάριο· Γιατί δέν ἦταν μακριά ἀπὸ τὴν ξηρά, ἀλλά διακόσιους περίπου πήχεις (150 μέτρα) σέρνοντας τό δίχτυ μέ τὰ ψάρια. Μόλις λοιπόν ἀποβιβάσθηκαν στήν ξηρά, βλέπουν ἀναμμένη ἀνθρακιά (κάρβουνα), καὶ ψάρι τοποθετημένο ἐπάνω της καὶ ψωμί. Λέγει σ' αὐτούς ὁ Ἰησοῦς· Φέρτε ἀπὸ τὰ ψάρια πού πιάσατε τώρα. Ἀνέβηκε στό πλοῖο ὁ Σίμων ὁ Πέτρος καὶ ἔσυρε τὸ δίχτυ στή γῆ, γεμάτο ἀπὸ ἑκατὸν πενήτα τρία μεγάλα ψάρια· Καὶ μολονότι ἦταν τόσο πολλά, δέν σχίσθηκε τὸ δίχτυ. Λέγει σ' αὐτούς ὁ

πεντηκοντατριῶν, καὶ τοσοῦτων ὄντων, οὐκ ἐσχίσθη τὸ δίκτυον. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Δεῦτε ἀριστήσατε. Οὐδεὶς δὲ ἐτόλμα τῶν μαθητῶν ἐξετάσαι αὐτόν. Σὺ τίς εἶ; εἰδότες ὅτι ὁ Κύριος ἐστίν. Ἔρχεται οὖν ὁ Ἰησοῦς, καὶ λαμβάνει τὸν ἄρτον, καὶ δίδωσιν αὐτοῖς, καὶ τὸ ὄψαριον ὁμοίως. Τοῦτο ἤδη τρίτον ἐφανερώθη ὁ Ἰησοῦς τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ... (Σελ. 22).

Ν'. Ψαλμός : (Σελ. 2-4).

Πεντηκοστάριον: (Συλλειτουργικόν. Σελ. 36).

Σῶσον ὁ Θεός:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 36).

Κανών.

Ἰδιή Α'. Ἀναστάσιμος.

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνεσι, τὸν διώκτην Φαραώ, καθορῶν, ποντούμενον Θεῷ ἐπινίκιον ᾠδὴν ἐβόα ἄσωμεν».

Ἐκτεταμέναις παλάμαις ἐπὶ Σταυροῦ, πατρικῆς ἐπλήρωσας, εὐδοκίας ἀγαθέ, Ἰησοῦ τὰ σύμπαντα· διό, ἐπινίκιον ᾠδὴν σοι πάντες ἄσωμεν.

Φόβῳ σοι ὡς θεραπαινὶς ἡ τελευτή, προσταχθεῖσα πρόσεισι, τῷ Δεσπότη τῆς ζωῆς, δι' αὐτῆς βραβεύοντι ἡμῖν, ἀτελεύτητον ζωὴν καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἑαυτῆς δεξαμένη Δημιουργόν, ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρός, ὑπὲρ νοῦν

Ἰησοῦς· Ἐλᾶτε νὰ φᾶτε· Καὶ κανεῖς ἀπὸ τούς Μαθητές δέν τολμοῦσε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ποιός εἶσαι Ἐσύ, ἐπειδὴ γνώριζαν ὅτι εἶναι ὁ Κύριος. Ἔρχεται λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς καὶ παίρνει τὸ ψωμί καὶ τοὺς δίνει, καὶ τὸ ψάρι παρόμοι-α. Αὐτὴ ἦταν ἡ τρίτη φορὰ πού φανερώθηκε ὁ Ἰησοῦς στοὺς Μαθητές του, ἀφοῦ ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ... (Σελ. 22).

Ν'. Ψαλμός : (Σελ. 2-4).

Πεντηκοστάριο: (Συλλειτουργικό. Σελ. 36).

Σῶσον ὁ Θεός :

(Συλλειτουργικό. (Σελ. 36).

Κανόνας.

Ἰδιή Α'. Ἀναστάσιμος.

Ὁ Ἰσραήλ ἀφοῦ πέρασε πεζὸς ἀπὸ τὸν βυθὸ ὅπως ἀπὸ ξηρᾶ, βλέποντας τὸν διώκτη Φαραώ νὰ καταποντίζεται φώναζε· Ἄς ψάλουμε στὸν Θεὸ ἐπινίκιον ὕμνο.

Μὲ ἀπλωμένες παλάμες ἐπάνω στὸν Σταυρό, ἀγαθέ Ἰησοῦ, γέμισες τὰ σύμπαντα ἀπὸ τὴν πατρικὴ εὐσπλαχνία· Γι' αὐτὸ ὅλοι ἄς σοῦ ψάλουμε ἐπινίκιον ὕμνο.

Ἡ τελευτὴ (ὁ θάνατος) ὡς ὑπηρέτρια μόλις διατάχθηκε, πλησίασε ἐσένα, τὸν Κύριο τῆς ζωῆς, ὁ ὁποῖος μὲ αὐτὴν μᾶς δίνεις ὡς βραβεῖο αἰώνια ζωὴ καὶ τὴν ἀνάσταση.

Θεοτοκίον.

Ἀγνή Δέσποινα, ἀποδείχθηκες ἀληθινά, ὅτι δέχθηκες τὸν Δημιουργό σου, νὰ σαρκωθεῖ ἀπὸ τὰ σπλάχνα

σαρκούμενον Ἀγνή, τῶν κτισμάτων ἀληθῶς ἐδείχθης Δέσποινα.
 Τῆς Ἀναλήψεως.
 Ἰσσωμεν πάντες λαοί, τῷ ἐπὶ ὤμων Χερουβὶμ ἀναληφθέντι, μετὰ δόξης Χριστῷ, καὶ συγκαθίσαντι ἡμᾶς ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.
 Τῷ ὀφθέντι Θεῷ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, καὶ νόμον δόντι τῷ θεόπτῃ Μωσῆ, τῶν Ἐλαιῶν ἐκ τοῦ ὄρους ἀναληφθέντι σαρκί, αὐτῷ πάντες ἄσσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Τὸν μεσίτην Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων Χριστόν χοροὶ Ἀγγέλων θεασάμενοι, μετὰ σαρκὸς ἐν ὑψίστοις ἐξεπλήττοντο, συμφώνως δὲ ἀνέμελλον, ὕμνον ἐπινίκιον.
 Θεοτοκίον.
 Ἄχραντε Μήτηρ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ γεννήτορος, μὴ ἐκφοιτήσαντα Θεόν, ἀπαύστως πρέσβευε, ἐκ πάσης περιστάσεως, σῶσαι οὐς ἔπλασεν.
 Τῶν Πατέρων.
 Τὴν τῶν ἁγίων Πατέρων ἀνευφημῶν, παναγίαν Σύνοδον, τὸ πανάγιον αὐτῆς, ἐν ἐμοὶ χρησιμώδημα βοῶν, ἱκετεύω σε, Χριστέ, διαφυλάττεσθαι.
 Οἱ θεοφόροι Πατέρες ὡς ἀστραπαί, συνελθόντες σήμερον σὲ Χριστέ μονογενῆ, τῷ Πατρὶ συνάναρχον Υἱόν, ὡμολόγησαν τρανῶς καὶ

σου χωρὶς γάμο, ὅπως ὁ ἴδιος θέλησε, ἐπάνω ἀπὸ τῆ λογικῆ τῶν κτισμάτων.
 Τῆς Ἀναλήψεως.
 Ὅλοι οἱ λαοὶ ἅς ψάλλουμε στὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος ἀναλήφθηκε μὲ δόξα ἐπάνω στοὺς ὤμους τῶν Χερουβὶμ καὶ μᾶς ἔβαλε νὰ καθίσουμε μαζί του στὰ δεξιὰ τοῦ Πατρός, ὕμνο ἐπινίκιο, διότι εἶναι δοξασμένος.
 Στὸν Θεὸ πού φάνηκε ἐπάνω στό ὄρος Σινᾶ, καὶ ἔδωσε τὸν νόμο στὸν Μωσῆ πού τὸν εἶδε (στό θεόπτῃ), στό Θεὸ πού ἀναλήφθηκε σωματικά ἀπὸ τό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, σ' αὐτόν ὅλοι ἅς ψάλλουμε, διότι εἶναι δοξασμένος.
 Τὸν Μεσίτη μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων τὸν Χριστό βλέποντάς τον τὰ πλήθη τῶν Ἀγγέλων στὰ οὐράνια μὲ σῶμα ἔμεναν ἐκπληκτα, ἀλλὰ ὁμόφωνα ἔψαλλαν ὕμνο ἐπινίκιο.
 Θεοτοκίον.
 Ἀγνή Μητέρα τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ἀκατάπαυστα στό Θεὸ πού πῆρε σῶμα ἀπὸ σένα, ἀλλὰ δέν ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τίς ἀγκάλες τοῦ Πατρός, νὰ σώσει ἀπὸ κάθε δύσκολη περίσταση αὐτοὺς πού ἔπλασε.
 Τῶν Πατέρων.
 Ἐγκωμιάζοντας τὴν παναγία Σύνοδο τῶν ἁγίων Πατέρων, ὁμολογώντας τὸ πανάγιό της δόγμα πού δόθηκε σ' ἐμένα, σέ ἱκετεύω, Χριστέ, νὰ μέ φυλάγεις.
 Οἱ Πατέρες πού σέ εἶχαν μέσα τους, Χριστέ, ἀφοῦ συγκεντρώθηκαν σήμερα ὡς ἀστραπές, σέ ὁμολόγησαν περίτρανα Μονογενῆ Υἱό χωρὶς ἀρχὴ καὶ τῆς ἴδιας

όμοούσιον.

Νύμφης σου τῆς Ἐκκλησίας οἱ εὐκλεεῖς, νυμφοστόλοι Δέσποτα, τὸν τῆς πίστεως σαφῶς, ὀρισμὸν ἐκθέμενοι, χρυσοῦν, ὡσπερ κόσμον εὐπρεπῆ, ταύτην ἐκόσμησαν.

Θεοτοκίον.

Πεποικιλμένη τῇ δόξῃ τῇ θεϊκῇ, ἡ σεπτὴ Βασίλισσα, τῷ Υἱῷ τῷ ἑαυτῆς, καὶ Θεῷ παρίσταται ἡμῖν, σωτηρίαν ψυχικὴν καθικετεύουσα.

Ωιδὴ Γ'. Ἀναστάσιμος.

«Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου Ἀγαθέ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου».

Θεὸν σταυρούμενον σαρκί, καθορῶσα ἡ κτίσις, διελύετο φόβῳ, ἀλλὰ τῇ συνεκτικῇ, παλάμῃ τοῦ δι' ἡμᾶς σταυρωθέντος, κραταιῶς συνείχετο.

Δόξα...

Θανάτῳ θάνατος λυθείς, κεῖται δεῖλαιος ἄπνους· τῆς ζωῆς γὰρ μὴ φέρων, τὴν ἔνθεον προσβολήν, νεκροῦται ὁ ἰσχυρός, καὶ δωρεῖται πᾶσιν ἡ Ἀνάστασις.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τοῦ θείου τόκου σου Ἄγνή, πᾶσαν φύσεως τάξιν, ὑπερβαίνει τὸ θαῦμα· Θεὸν γὰρ ὑπερφυῶς, συνέλαβες ἐν γαστρὶ, καὶ τεκοῦσα μένεις ἀειπάρθενος.

Τῆς Ἀναλήψεως

ουσίας μαζί μέ τόν Πατέρα.

Οἱ ἔνδοξοι διακοσμητές τῆς Νύμφης σου τῆς Ἐκκλησίας, Κύριε, ἀφοῦ διατύπωσαν μέ σαφήνεια τό δόγμα τῆς πίστεως, ὡς ὠραῖο χρυσό κόσμημα, μέ αὐτό τή στόλισαν.

Θεοτοκίον.

Στολισμένη μέ τή θεϊκή δόξα ἡ σεβάσμια Βασίλισσα βρῖσκεται μπροστά στόν Υἱό καί Θεό της ἰκετεύοντας γιά τή δική μας σωτηρία.

Ωιδὴ Γ'. Ἀναστάσιμος.

Δέν ὑπάρχει ἅγιος, ὅπως Ἐσύ, Κύριε καί Θεέ μου, ὁ ὁποῖος ὑψώσας, ἀγαθέ, τή δύναμη τῶν πιστῶν σου, κι ἔστερέωσες ἐμᾶς στήν πέτρα τῆς ὁμολογίας σου.

Ἡ κτίση βλέποντας τόν Θεό νά σταυρώνεται σωματικά διαλυόταν ἀπό τό φόβο. Ἀλλά συγκρατιόταν μέ τή συνεκτική (αὐτή πού συγκρατεῖ) παλάμη, Αὐτοῦ ὁ ὁποῖος σταυρώθηκε γιά μᾶς.

Δόξα...

Ὁ θάνατος, ἀφοῦ καταλύθηκε μέ θάνατο, κοίτεται ἐλεεινός, νεκρός. Διότι μὴ ὑποφέροντας τή θεϊκή ἐπίθεση τῆς ζωῆς, νεκρώνεται ὁ ἰσχυρός, καὶ δωρίζεται σέ ὅλους ἡ ἀνάστασις.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τό θαῦμα τῆς θεϊκῆς γεννήσεώς σου, Ἄγνή, ὑπερβαίνει κάθε τάξη τῆς φύσεως. Διότι συνέλαβες τόν Θεό στήν κοιλιά σου, καί μολονότι γέννησες, μένεις παντοτεινὴ Παρθένος.

Τῆς Ἀναλήψεως.

<p>Ανέπτῃς ζωοδότα Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα καὶ ἀνύψωσας, ἡμῶν τὸ γένος φιλόφρονε, τῇ ἀφάτῳ εὐσπλαχνία σου.</p> <p>Αἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων Σωτήρ, βροτεῖαν φύσιν θεασάμεναι, συνανιούσαν σοι, ἀπαύστως, ἐκπληττόμεναι ἀνύμνουν σε.</p> <p>Ἐξίσταντο Ἀγγέλων χοροί, Χριστέ ὁρῶντες μετὰ σώματος, ἀναληφθέντα, καὶ ἀνύμνουν τὴν ἁγίαν σου Ἀνάληψιν.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἰκέτευε, ἀπαύστως Ἀγνή, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ῥυσθῆναι πλάνης Διαβόλου, τοὺς ὑμνοῦντάς σε Μητέρα Θεοῦ.</p> <p>Τῶν Πατέρων.</p> <p>Ροὴν καὶ πάθος καὶ τομήν, Ἄρειος ὁ παράφρων, τῇ γεννήσει τῇ θεία, δυσσεβῶς ὁ ἀσεβῆς, προσάπτων τῷ τμητικῷ, τῶν Πατέρων ξίφει ἀποτέμενεται.</p> <p>Ὡς πάλαι θεῖος Ἀβραάμ, στρατευόμενοι πάντες, οἱ σεπτοὶ θεηγόροι, τοὺς ἐχθροὺς σου ἀγαθέ, τοὺς μανιώδεις τῇ σῇ, δυναστεία κραταιῶς ἀπώλεσαν.</p> <p>Τὸ πρῶτον ἄθροισμα τῶν σῶν, κροτηθὲν ἱερέων, ὁμοούσιον Σῶτερ, σὲ τῷ ἀνάρχῳ Πατρί, καὶ ποιητῇ τοῦ παντός, γεννηθέντα εὐσεβῶς ἐκήρυξαν.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Οὐ σθένει λόγος σε βροτῶν, οὐδὲ γλῶσσα Παρθένε, εὐφημεῖν σε ἀξίως· ἐκ σου γὰρ ἄνευ</p>		<p>Ἀνυψώθηκες, Ζωοδότα Χριστέ, στὸν Πατέρα, καὶ ἀνύψωσες τὸ γένος μας, φιλόφρονε, μέ τὴν ἀνέκφραστη εὐσπλαχνία σου.</p> <p>Τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων, Χριστέ, βλέποντας τὴν ἀνθρώπινη φύση νὰ ἀνεβαίνει μαζί σου, μέ ἐκπληξη σὲ ἀνυμνοῦσαν ἀκατάπαυστα.</p> <p>Ἔμεναν κατάπληκτα τὰ πλήθη τῶν Ἀγγέλων, Χριστέ, καθὼς σὲ ἔβλεπαν νὰ ἀναλαμβάνεσαι μέ σῶμα, καὶ ἀνυμνοῦσαν τὴν Ἁγία σου Ἀνάληψη.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἰκέτευε, Ἀγνή, ἀκατάπαυστα, αὐτόν πού προήλθε ἀπὸ τὰ σπλάχνα σου, νὰ γλυτώσουμε ἀπὸ τὴν πλάνη τοῦ διαβόλου, ἐμεῖς πού σὲ ὑμνοῦμε ὡς Μητέρα Θεοῦ.</p> <p>Τῶν Πατέρων.</p> <p>Ὁ παράφρων Ἄρειος ἀποδίδοντας ρεῦση καὶ πάθος καὶ διαίρεση στὴ θεϊκὴ γέννηση κατὰ τρόπο δυσσεβῆ (αἰρετικὸ) ὁ ἀσεβῆς, ἀποκόπτεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μέ τὸ κοφτερό ξίφος τῶν πατέρων.</p> <p>Ὅπως παλαιὰ ὁ ἱερός Ἀβραάμ, ἔτσι ἐκστρατεύοντας ὅλοι οἱ σεβάσμιοι θεολόγοι (οἱ Πατέρες) ἐξαφάνισαν, Ἀγαθέ, τοὺς μανιώδεις ἐχθροὺς σου δυνατὰ μέ τὴ δική σου ἐξουσία.</p> <p>Ἡ πρώτη συνάθροιση τῶν Ἱερέων σου πού συγκροτήθηκε, Σωτήρα, ἐκήρυξαν μέ εὐσέβεια, ὅτι Ἐσὺ ἔχεις τὴν ἴδια οὐσία μέ τὸν Πατέρα πού δέν ἔχει ἀρχὴ καὶ εἶναι Ποιητὴς τοῦ παντός.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Δέν εἶναι σὲ θέση ὁ λόγος τῶν ἀνθρώπων οὔτε ἡ γλῶσσα, Παρθένε, νὰ σὲ ἐγκωμιάζει ἐπάξια· Διότι ἀπὸ</p>
---	--	--

σποράς, ὁ ζωοδότης Χριστός, σαρκωθῆναι Πάνα-
γενε ηὐδόκησεν.

Μικρά Συναπτή: (Σελ. 17).

Ἐκφώνησις.

Ἵτι σύ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν... (Σελ. 18).

Κοντάκιον. Τῆς Ἀναλήψεως.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν, καὶ τὰ
ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανόις, ἀνελήφθης ἐν
δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, οὐδαμόθεν
χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων ἀδιάστατος, καὶ βοῶν
τοῖς ἀγαπῶσί σε· Ἐγὼ εἶμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς
καθ' ὑμῶν.

Καθίσματα.

Φωστῆρες ὑπέρλαμπροι, τῆς ἀληθείας
Χριστοῦ, τῷ κόσμῳ ἐδείχθητε, ἐπὶ τῆς γῆς
ἀληθῶς, Πατέρες μακάριοι, τήξαντες τὰς
αἰρέσεις, τῶν δυσφήμων γλωσσάλων, σβέσαντες
τὰς φλογώδεις, τῶν βλασφημῶν συγχύσεις· διὸ
ὡς Ἱεράρχαι Χριστοῦ, πρεσβεύσατε σωθῆναι
ἡμᾶς.

Δόξα...

Τῶν Νικαέων ἢ λαμπρὰ πόλις σήμερον, ἐκ
πάσης γῆς πρὸς ἑαυτὴν συνεκάλεσε, τριακοσίους
δέκα καὶ ὀκτῶ Ἀρχιερεῖς, κατὰ τοῦ λαλήσαντος,
βλασφημίαν Ἀρείου, καὶ κατασμικρύναντος τῆς
Τριάδος τὸν ἕνα, Υἱὸν καὶ Λόγον ὄντα τοῦ Θεοῦ,
ὄν καθελόντες τὴν Πίστιν ἐκράτυναν.

Καὶ νῦν ...

Ὁ ἀνελθὼν εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης, καὶ

σένα χωρὶς ἄνδρα συγκατατέθηκε ὁ Ζωοδότης Χριστός,
νά λάβει σῶμα, Πάναγενε.

Μικρὴ Συναπτή: (Σελ. 17).

Ἐκφώνησις.

Ἵτι σύ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν... (Σελ. 18).

Κοντάκιον. Τῆς Ἀναλήψεως.

Ἀφοῦ ἐκπλήρωσες τὴ θεϊκὴ οἰκονομία γιὰ χάρη μας,
καὶ ἔνωσες τὰ γῆινα μὲ τὰ οὐράνια, ἀναλήφθηκες μὲ
δόξα, Χριστέ Θεέ μας, χωρὶς νά χωρισθεῖς ἀπὸ πουθενά,
ἀλλὰ μένοντας ἀχώριστος, καὶ φωνάζοντας δυνατὰ, σ'
αὐτοὺς πού σε ἀγαποῦν· Ἐγὼ εἶμαι μαζί σας καὶ κανέ-
νας δέν εἶναι ἀναντίον σας.

Καθίσματα.

Ὁλόλαμπροι φωστῆρες τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ
ἀναδειχθήκατε στὸν κόσμο ἐπάνω στή γῆ, Πατέρες μα-
κάριοι, λιώνοντας τίς αἰρέσεις τῶν κακόφημων φυλά-
ρων, σβήνοντας τίς πύρινες (καταστρεπτικές) συγχύσεις
τῶν βλασφημῶν· Γι' αὐτό ὡς Ἱεράρχες τοῦ Χριστοῦ,
πρεσβεύσατε νά σωθοῦμε ἐμεῖς.

Δόξα ...

Ἡ λαμπρὴ πόλις τῶν Νικαέων (ἢ Νίκαια) σήμερα
κάλεσε κοντὰ της ἀπὸ ὅλη τὴ γῆ τριακοσίους δέκα ὀκτῶ
Ἀρχιερεῖς κατὰ τοῦ Ἀρείου πού ἐξέφρασε φλασφημίες
καὶ μείωσε ὑπερβολικά τὸν ἕνα ἀπὸ τὴν Ἁγία Τριάδα,
πού εἶναι Υἱός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖον Ἀρειο
ἀφοῦ τὸν παραμέρισαν, ἐνίσχυσαν τὴν Πίστη.

Καὶ νῦν ...

Ἐσύ πού ἀνέβηκες μὲ δόξα στοὺς οὐρανοὺς, καὶ κά-

συγκαθίσας τῷ Πατρὶ δεξιόθεν, οὐ οὐδαμῶς
κεχώρισαι, φιλόνηρωπε Χριστέ· Πνεῦμα δὲ τὸ
ἅγιον, τοῖς σοφοῖς Μαθηταῖς σου, πέμψειν
ὑποσχόμενος, καὶ ἡμῶν καταυγάσας, τὰς
διανοίας δίδου φωτισμόν, ὡς ἂν ἀπαύστως
ὑμνῶμέν σε, Δέσποτα.

Ωιδὴ Δ'. Αναστάσιμος.

Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ
σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει
ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ
ἐορτάζουσα.

Τὸ ξύλον ἦνθησε, Χριστέ τῆς ὄντως ζωῆς· ὁ
Σταυρὸς γὰρ ἐπάγη, καὶ ἀρδευθεῖς, αἵματι καὶ
ὔδατι, ἐξ ἀκηράτου σου πλευρᾶς, τὴν ζωὴν ἡμῖν
ἐβλάστησεν.

Οὐκ ἔτι ὄφεις μοι ψευδῶς, τὴν θέωσιν
ὑποβάλλει· Χριστὸς γὰρ ὁ θεουργός, τῆς
ἀνθρώπων φύσεως, νῦν ἀκωλύτως τὴν τρίβον,
τῆς ζωῆς μοι ἀνεπέτασεν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὄντως ἀφθεγκτα, καὶ ἀκατάληπτα τὰ τῆς
σῆς, Θεοτόκε θεοπρεποῦς, πέφυκε κυήσεως, τοῖς
ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ἀειπάρθενε μυστήρια.

Τῆς Ἀναλήψεως.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τῶν Ἀγγέλων
Βασιλεύς, τὸν Παράκλητον ἡμῖν ἐκ τοῦ Πατρὸς
ἀποστεῖλαι διὸ βοῶμεν· Δόξα Χριστε τῇ
Ἀναλήψει σου.

θισες μαζί με τὸν Πατέρα στὰ δεξιά του, ἀπὸ τὸν ὁποῖο
ποτέ δὲν χωρίσθηκες, φιλόνηρωπε Χριστέ, καὶ
ὑποσχέθηκες στοὺς σοφοὺς Μαθητὲς σου, ὅτι θὰ τοὺς
στείλεις τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, κι ἐφώτισες τὸ νοῦ μας, δίνε
μας φωτισμό, γιὰ νὰ σέ ὑμνοῦμε ἀκατάπαυστα, Κύριε.

Ωιδὴ Δ'. Αναστάσιμος.

Ὁ Χριστὸς εἶναι δύναμή μου, ὁ Θεὸς καὶ Κύριος,
ψάλλει ἡ σεβαστὴ Ἐκκλησία, κατὰ τρόπο πού ἀρμόζει
στὸν Θεό, κρᾶζοντας, μὲ καθαρὴ διάνοια, ἐορτάζοντας
γιὰ χάρη τοῦ Κυρίου.

Ἄνθισε, Χριστέ, τὸ δένδρο τῆς ἀληθινῆς ζωῆς· Διότι
στήθηκε ὁ Σταυρὸς, καὶ ἀφοῦ ποτίσθηκε μὲ αἷμα καὶ νε-
ρό ἀπὸ τὴν ἀγνή πλευρά σου, βλάστησε πρὸς χάρη μας
τῇ ζωῇ.

Δέν μου ὑποδεικνύει πλέον τὸ φίδι (ὁ διάβολος) τὴ
θέωση παραπλανητικά. Διότι ὁ Χριστὸς, πού προσφέρει
τὴ θέωση τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τώρα, μοῦ ἀνοιξε
διάπλατα τὸ δρόμο τῆς ζωῆς χωρὶς ἐμπόδια.

Θεοτοκίο.

Ἀληθινὰ εἶναι ἀνέκφραστα καὶ ἀκατανόητα τὰ μυ-
στήρια, τὰ σχετικὰ μὲ τὴ θεοπρεπὴ σου γέννηση, Θεο-
τόκε, γιὰ ὅσους εἶναι στὴ γῆ καὶ στὸν οὐρανό,
Ἀειπάρθενε.

Τῆς Ἀναλήψεως.

Ἀναλήφθηκες μὲ δόξα Ἐσὺ ὁ Βασιλιάς τῶν
Ἀγγέλων, γιὰ νὰ ἀποστείλεις σ' ἐμᾶς τὸν Παράκλητο
(τὸ Ἅγιο Πνεῦμα) ἐκ μέρους τοῦ Πατέρα σου· Γι' αὐτὸ
φωναζοῦμε· Δόξα, Χριστέ, στὴν Ἀνάληψή σου.

<p>Ὡς ἀνῆλθεν ὁ Σωτὴρ, πρὸς τὸν Πατέρα σὺν σαρκί, κατεπλάγησαν αὐτῷ, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, καὶ ἐβόησαν· Δόξα Χριστὲ τῇ ἀναλήψει σου.</p> <p>Αἱ τῶν Ἀγγέλων δυνάμεις, ταῖς ἀνωτέραις ἐβόων· Πύλας ἄρατε Χριστῷ, τῷ ἡμετέρῳ Βασιλεῖ, ὃν ἀνυμνοῦμεν, ἅμα σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἡ Παρθένος ἔτεκε, καὶ τὰ μητέρων οὐκ ἔγνω, ἀλλὰ Μήτηρ μὲν ἐστι, Παρθένος δὲ διέμεινεν· ἦν ἀνυμνοῦντες, Χαῖρε Θεοτόκε, κραυγάζομεν.</p> <p>Τῶν Πατέρων.</p> <p>Νοθεύσας Ἄρειος, φρενὶ ἀγνώμονι, τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ταῖς πατρικαῖς, ψήφοις ἐξωστράκισται, τῆς Ἐκκλησίας σεσηπός, ὥσπερ μέλος ὁ δυσώλυτος.</p> <p>Ὑπὲρ σοῦ Δέσποτα, ἀγωνιζόμενος, ὁ χορὸς τῶν Πατέρων, σοῦ τοὺς ἐχθρούς, ἄγαν ἐτροπώσατο, καὶ συμφυῆ σε τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Πνεύματι ἐδόξασε.</p> <p>Μεσίτης γέγονας, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων· ὅθεν Χριστέ, δύο σε ταῖς φύσεσιν, ἓνα γνωρίζοντες Υἱόν, οἱ θεόφρονες ἐκήρυξαν.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Νεκρὸν μὲ ἔδειξε, φυτοῦ ἀπόγευσις· τῆς ζωῆς γὰρ τὸ ξύλον ἐκ σοῦ φανέν, Πάναγνε ἀνέστησε,</p>		<p>Ὅταν ἀνέβηκε ὁ Σωτὴρας πρὸς τὸν Πατέρα μαζί με σῶμα, ἔμειναν κατάπληκτες γι' αὐτόν οἱ στρατιές τῶν Ἀγγέλων, καὶ φώναξαν· Δόξα, Χριστέ, στὴν Ἀνάληψή σου.</p> <p>Οἱ Δυνάμεις τῶν Ἀγγέλων φώναζαν στὶς ἀνώτερες· Ὑψῶστε (ἀνοῖξτε) τίς πύλες, γιὰ τὸν Χριστό τὸν Βασιλιά μας· Τὸν ὁποῖο ἀνυμνοῦμε μαζί με τὸν Πατέρα καὶ τὸ Πνεῦμα.</p> <p>Θεοτοκίο.</p> <p>Ἡ Παρθένος γέννησε καὶ δὲν γνώρισε τὰ σχετικὰ μετὰ τίς μητέρες· Ἀλλὰ εἶναι βέβαια Μητέρα, ἔμεινε ὁμως Παρθένος· Τὴν ὁποία ἀνυμνώντας κραυγάζομε· Χαῖρε Θεοτόκε.</p> <p>Τῶν Πατέρων.</p> <p>Ἐπειδὴ ὁ Ἄρειος μετὰ ἀγνώμονες διαθέσεις νόθευσε τὴν ὀρθόδοξη Πίστη, μετὰ τίς ψήφους τῶν Πατέρων ἐξορίσθηκε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ὡς σάπιο μέλος ὁ κακόφημος.</p> <p>Ἀγωνιζόμενος γιὰ σένα, Κύριε, ὁ σύλλογος τῶν πατέρων ἔτρεψε σέ φυγὴ μεγάλη τοὺς ἐχθρούς σου· Καὶ ἀνεκήρυξε, ὅτι εἶσαι ἀπὸ τὴν ἴδια φύση μετὰ τὸν Πατέρα καὶ τὸ ἅγιο Πνεῦμα.</p> <p>Ἐγίνες Μεσίτης ὡς Θεὸς καὶ ἄνθρωπος μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων· Γι' αὐτό, Χριστέ, οἱ θεοφώτιστοι Πατέρες σέ ἀναγνώρισαν καὶ σέ κήρυξαν ἓνα Υἱό μετὰ δύο φύσεις.</p> <p>Θεοτοκίο.</p> <p>Τό ὅτι γεύθηκα τὸν ἀπαγορευμένο καρπό, μετὰ ἀνέδειξε (μετὰ κατάντησε) νεκρό· Τό δένδρο ὁμως τῆς</p>
---	--	---

καὶ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, κληρονόμον με κατέστησεν.

Ωιδὴ Ε'. Αναστάσιμος

«Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων σοι ψυχὰς, πόθῳ καταύγασον, δέομαι, σὲ εἰδέναί, Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον».

Ὑποχωρεῖ μοι τὰ Χερουβίμ, νῦν, καὶ ἡ φλογινὴ ῥομφαία, Δέσποτα, νῶτά μοι δίδωσι, σὲ ἰδόντα Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, Ληστῆ ὁδοποιήσαντα τὸν Παράδεισον.

Οὐκέτι δέδοικα τὴν εἰς γῆν, Δέσποτα Χριστέ, ὑποστροφήν· σὺ γὰρ ἐκ γῆς με ἀνήγαγες, ἐπιλελησμένον, δι' εὐσπλαχνίαν πολλήν, πρὸς ὕψος ἀφθαρσίας τῆ Ἀναστάσει σου.

Θεοτοκίον.

Τοὺς Θεοτόκον σε ἐκ ψυχῆς, Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθή, ὁμολογοῦντας διάσωσον· σὲ γὰρ προστασίαν ἀκαταμάχητον, κεκτήμεθα τὴν ὄντως Θεογεννήτριαν.

Τῆς Ἀναλήψεως.

Πληρώσας εὐφροσύνης τὰ σύμπαντα, ἑλεῆμον, ταῖς ἄνω δυνάμεσι, μετὰ σαρκὸς ἐπεδήμησας.

Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις αἰρόμενον, σὲ ἰδοῦσαι, τὰς πύλας, ἐκραύγαζον· τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν ἄρατε.

ζωῆς πού προῆλθε ἀπὸ σένα, Πάναγνη, μέ ἀνέστησε, καί μέ ἔκανε κληρονόμο τοῦ παραδείσου τῆς ἀπολαύσεως.

Ωιδὴ Ε'. Αναστάσιμος.

Μέ τό θεϊκό σου φῶς, Ἀγαθέ, φώτισε σέ παρακαλῶ τίς ψυχές αὐτῶν, πού μέ πόθο ἀγρυπνοῦν γιά σένα, νά γνωρίσουν ἐσένα, Λόγε Θεοῦ, τόν ἀληθινό Θεό, πού τοὺς ἀνακαλεῖς ἀπό τό σκοτάδι τῶν πταισμάτων.

Παραμερίζουν τώρα μπροστά μου τὰ Χερουβείμ, καί τό πύρινο σπαθί (πού φύλαγε τή θύρα τοῦ παραδείσου) μοῦ γυρίζει τὰ νῶτα (ἀποχωρεῖ), ἐπειδὴ εἶδαν, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἐσένα τόν ἀληθινό Θεό, νά ἀνοίγεις δρόμο γιά τό Ληστή πρὸς τόν παράδεισο.

Δέν φοβοῦμαι πλέον, Δέσποτα Χριστέ, τὴν ἐπιστροφή στή γῆ (τόν θάνατο)· Διότι Ἐσὺ ἀπὸ πολλή εὐσπλαχνία, ἐνῶ ἤμουν λησμονημένος, μέ ἐπανεφέρεις ἀπὸ τῆ γῆ σέ ὕψος ἀφθαρσίας μέ τὴν Ἀνάστασή σου.

Θεοτοκίο.

Σῶσε, αὐτοὺς πού ἀπὸ τὴν ψυχὴ τους σέ ὁμολογοῦν Θεοτόκο, Δέσποινα τοῦ κόσμου Ἀγαθή, διότι ἐσένα ἔχουμε ἀκαταμάχητη προστασία, τὴν ἀληθινὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Τῆς Ἀναλήψεως.

Ἀφοῦ γέμισες μέ χαρὰ τὰ σύμπαντα, Ἐλεῆμον, ἔφυγες μέ σῶμα κι ἐπῆγες στίς οὐράνιες Δυνάμεις.

Οἱ Δυνάμεις τῶν Ἀγγέλων, ὅταν σέ εἶδαν νά ὑψῶνεσαι, κραύγαζαν· ἀνοῖξτε τίς πύλες γιά τόν Βασιλιᾶ μας.

<p>Απόστολοι ιδόντες ὑψούμενον, τὸν Σωτῆρα, ἐν τρόμῳ ἐκραύγαζον· τῷ βασιλεῖ ἡμῶν δόξα σοι. Θεοτοκίον.</p> <p>Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.</p> <p>Τῶν Πατέρων.</p> <p>Ὡραῖοι πόδες ὡς ἀληθῶς, σὲ τῶν κηρυττόντων τὴν εἰρήνην, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσας, πάντων τῶν Ἀγγέλων, καὶ τῶν ἀνθρώπων Χριστέ, καὶ πλήθει τῆς εἰρήνης κόσμον συνάπτουσας.</p> <p>Σοφίαν δύναμιν τοῦ Πατρὸς, Λόγον ἐνυπόστατον Χριστέ, σὲ συνελθόντες ἐκήρυξαν, οἱ τῆς Παναγίας ἱερωσύνης σεπτῶς, τῷ νόμῳ σφραγισθέντες θεῖοι Διδάσκαλοι.</p> <p>Ὑδάτων νάματα καθαρὰ, τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν ποτίσαντες, ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς ἀναπαύσεως νῦν, τρυφᾶτε δι' αἰῶνος ἀγαλλιῶμενοι.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Λυχνίαν πάναγνε φαεινὴν, πᾶσιν ἀπαυγάζουσαν Χριστόν, δικαιοσύνης τὸν Ἥλιον, σὲ εἰδότες, μόνη Θεογεννητορ ἄγνη, τὴν σὴν νῦν προστάσιαν ἐπικαλούμεθα.</p> <p>Ὡιδὴ ΣΤ'. Ἀναστάσιμος.</p> <p>«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ</p>		<p>Οἱ Ἀπόστολοι, ὅταν εἶδαν τὸν Σωτῆρα νὰ ὑψώνεται, μὲ τρόμο κραύγαζαν· Δόξα σ' ἐσένα τό Βασιλιά μας. Θεοτοκίο.</p> <p>Ὡς Παρθένο μετὰ τὴ γέννηση σὲ ὑμνοῦμε, Θεοτόκε· Διότι ἐσύ γέννησες τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ μὲ σῶμα γιὰ χάρι τοῦ κόσμου.</p> <p>Τῶν Πατέρων.</p> <p>Εἶναι ὥραϊα ἀληθινὰ τὰ πόδια, Χριστέ, αὐτῶν ποὺ κηρύττουν ἐσένα, τὴν εἰρήνην, ποὺ ξεπερνᾷς κάθε διάνοια ὄλων τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐνώνεις τὸν Κόσμο μὲ πλῆθος εἰρήνης (μὲ ἀφθονη εἰρήνη).</p> <p>Οἱ θεϊκοὶ Διδάσκαλοι ποὺ δέχθηκαν σεμνὰ καὶ σύμφωνα μὲ τὸν νόμο τὴ σφραγίδα τῆς παναγίας ἱερωσύνης, ἀφοῦ συγκεντρώθηκαν, Χριστέ, σ' ἐκήρυξαν Σοφία, Δύναμη τοῦ Πατέρα καὶ Λόγο μὲ ὑπόσταση (μὲ πρόσωπο).</p> <p>Ἀφοῦ ποτίσατε τὴν Ἐκκλησία μὲ τὰ καθαρὰ νερά τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, (Ἅγιοι Πατέρες), τώρα διπλα στὰ νερά ποὺ ἀναπαύουν ἀπολαμβάνετε αἰώνια σκιρτώντας ἀπὸ ἀγαλλίαση.</p> <p>Θεοτοκίο.</p> <p>Ἐπειδὴ γνωρίζουμε ὅτι ἐσύ εἶσαι, μόνη ἄγνη Θεογεννήτρια, φωτεινὸ λυχνάρι, ποὺ ἀκτινοβολεῖς σὲ ὅλους τὸν Χριστό, τὸν Ἥλιο τῆς δικαιοσύνης, ἐπικαλούμεθα τώρα τὴ δική σου προστάσια.</p> <p>Ὡιδὴ ΣΤ'. Ἀναστάσιμος.</p> <p>Βλέποντας τὴ θάλασσα τῆς ζωῆς, νὰ ὑψώνεται ἀπὸ τὴν τρικυμία τῶν πειρασμῶν, καταφεύγοντας στό γα-</p>
--	--	---

λιμένι σου προσδραμών, βοῶ σοι· Ανάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου, Πολυέλεε».

Σταυρούμενος Δέσποτα, τοῖς μὲν ἡλίοις τὴν ἀράν, τὴν καθ' ἡμῶν ἐξήλειψας, τῇ δὲ λόγχη νυττόμενος τὴν πλευράν, Ἀδὰμ τὸ χειρόγραφον, διαρρήξας, τὸν κόσμον ἠλευθέρωσας.

Ἀδὰμ κατενήνεκται, δι' ἀπάτης πτερνοισθείς, πρὸς τὸ τοῦ Ἄιδου βάραθρον, ἀλλ' ὁ φύσει Θεός τε καὶ συμπαθής, κατῆλθες πρὸς ἔρευναν, καὶ ἐπ' ὤμων βαστάσας συνανέστησας.

Θεοτοκίον.

Ἡ πάναγνος Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τοῖς βροτοῖς τὸν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν μου τὸν ἄστατον καὶ δεινόν, κατεύνασον τάραχον, καὶ γαλήνην παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Τῆς Αναλήψεως.

Ἐσκίρτησαν Ἀπόστολοι, ὀρῶντες μετάρσιον σήμερον, τὸν κτίστην αἰρόμενον, ἐλπίδι τοῦ Πνεύματος, καὶ φόβῳ ἔκραζον· Δόξα τῇ ἀνόδῳ σου.

Ἐπέστησαν οἱ ἄγγελοι, βοῶντες Χριστέ, τοῖς Μαθηταῖς σου· Ὅν τρόπον κατείδετε, Χριστὸν ἀνερχόμενον, σαρκὶ ἐλεύσεται, δίκαιος πάντων κριτής.

Ὡς εἶδόν σε, Σωτὴρ ἡμῶν, δυνάμεις αἱ οὐράνιαι, εἰς ὕψος αἰρόμενον σύσσωμον, ἐκραύγαζον λέγουσαι· Μεγάλη Δέσποτα, ἡ φιλανθρωπία σου.

λήνιο λιμάνι σου σοῦ φωνάζω· Βγάλε ἀπὸ τῆ φθορᾶ τῆ ζωὴ μου, Πολυέλεε

Ὅταν σταυρώθηκες, Κύριε, μέ τὰ καρφιά, ἐξαφάνισες τὴν κατάρα, πού ἦταν εἰς βάρος μας, καὶ μέ τῇ λόγχη χτυπημένος στήν πλευρά, ἀφοῦ ἔσχισες τὸ γραμματίο τοῦ Ἀδάμ, ἐλευθέρωσες τὸν κόσμο.

Ὁ Ἀδὰμ ἔχοντας δεχθεῖ ἀπατηλό χτύπημα βυθίσθηκε στό βάραθρο τοῦ ἄδη. Ἀλλά Ἐσύ, ὁ ἐκ φύσεως Θεός καὶ εὐσπλαχνος, κατέβηκες σέ ἀναζητήσή του, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐπῆρες στοὺς ὤμους σου, τὸν ἀνέστησες μαζί σου.

Θεοτοκίο.

Ἐσύ, Πάναγνη Δέσποινα, ἡ ὁποία γέννησες γιὰ τοὺς θνητούς τὸν Κυβερνήτη Κύριο, κατεύνασε τὴν ἀκατάστατη καὶ φοβερὴ ταραχὴ τῶν παθῶν μου, καὶ δῶσε γαλήνη στήν καρδιά μου.

Τῆς Αναλήψεως.

Ἐσκίρτησαν ἀπὸ χαρὰ οἱ Ἀπόστολοι βλέποντας τὸν Κτίστη νὰ ὑψώνεται σήμερα μετέωρος μέ τὴν ἐλπίδα τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ μέ φόβο φώναζαν· Δόξα στήν ἀνοδό σου (τὴν Ἀνάληψή σου).

Ἐφανίσθησαν οἱ Ἄγγελοι φωνάζοντας στοὺς Μαθητές σου, Χριστέ· Ὅπως ἀκριβῶς εἶδατε τὸν Χριστὸ νὰ ἀναλαμβάνεται, ἔτσι θὰ ἔλθει μέ σῶμα ὡς δίκαιος Κριτὴς ὅλων.

Ὅταν σέ εἶδαν, Σωτῆρα μας, οἱ οὐράνιες Δυνάμεις, νὰ ἀναλαμβάνεται μαζί μέ τό σῶμα σου, ἐκραύγαζαν λέγοντας· Εἶναι μεγάλη, Κύριε, ἡ φιλανθρωπία σου.

<p>Θεοτοκίον. Βάτον σὲ ἀκατάφλεκτον, καὶ ὄρος καὶ κλίμακα ἔμψυχον, καὶ πύλην οὐράνιον, ἀξίως δοξάζομεν, Μαρία ἔνδοξε, ὀρθοδόξων καύχημα. Τῶν Πατέρων. Λαθεῖν οὐ δεδύνηται, ζιζανίων ὁ σπορεύς, τὸ τῆς προνοίας ἄφατον, τῆς μανίας ἐπώνυμος ὁ κληθείς· Ἰούδαζ ζηλώσας γάρ, ὡς ἐκεῖνος ἐρράγη ὁ παμπόνηρος.</p> <p>Ὁ θεῖος κατάλογος, τῶν Πατέρων ὁ σεπτός, μονογενὲς ἀπαύγασμα, τῆς οὐσίας ἐκλάμψαν τῆς Πατρικῆς, κηρύττει σε Δέσποτα, καὶ πρὸ πάντων γεννηθέντα Υἱόν.</p> <p>Γαστήρ διαρρήγνυται, κατὰ λόγον ἡ πηγὴ, τὴν θολερὰν καὶ ἄποτον, αἰρέσεων πηγάσσα δυσσεβῶν, ἀρότρῳ δεήσεως, ἱερέων ἐνθέων προμηθέστατα.</p> <p>Θεοτοκίον. Ὁ μέγας προέγραψεν, ἐν Προφήταις Μωυσῆς, σὲ κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, καὶ λυχνίαν, καὶ στάμνον συμβολικῶς, σημαίνων τὴν σάρκωσιν, τὴν ἐκ σοῦ τοῦ Ὑψίστου Μητροπάρθενε.</p> <p>Μικρὰ Συναπτὴ: (Σελ. 17). Ἐκφώνησις. Σὺ γάρ εἰ ὁ Βασιλεύς... (Σελ. 21). Κοντάκιον. Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα, καὶ τῶν Πατέρων τὰ δόγματα, τῇ Ἐκκλησίᾳ μίαν τὴν πίστιν</p>		<p>Θεοτοκίον. Ὡς Βάτο πού δέν κάηκε καὶ ὄρος καὶ σκάλα ἔμψυχη καὶ πύλη οὐράνια, σέ δοξάζουμε ἐπάξια, Μαρία ἔνδοξη, τό καύχημα τῶν ὀρθοδόξων. Τῶν Πατέρων. Δέν μπόρεσε νά διαφύγει τὴν προσοχὴ τῆς ἀνέκφραστης θείας προνοίας ὁ σποριάς τῶν ζιζανίων (ὁ Ἄρειος), πού ὀνομάσθηκε συνώνυμος μέ τὴ μανία· Γιατί ζήλεψε καὶ μιμήθηκε τὸν Ἰούδα, καὶ ὅπως ἐκεῖνος σχίσθηκε στά δύο ὁ παμπόνηρος.</p> <p>Ὁ σεβάσμιος θεϊκὸς σύλλογος τῶν Πατέρων κηρύττει γιὰ σένα, Κύριε, ὅτι εἶσαι μονογενὲς ἀνταύγεια, πού ἔλαμψες ἀπο τὴν πατρικὴ οὐσία, καὶ Υἱός, πού γεννήθηκες πρὶν ἀπὸ τὰ πάντα.</p> <p>Ἡ κοιλία πού πήγασε τὴν πηγὴ τῶν ἀσεβῶν αἰρέσεων, πού εἶναι θολή καὶ δέν πίνεται, ὅπως ἦταν λογικό, σχίζεται προνοητικώτατα ἀπὸ τό ἄροτρο τῆς προσευχῆς τῶν θεοπνεύστων Ἱεραρχῶν.</p> <p>Θεοτοκίον. Ὁ Μωυσῆς, ὁ μέγας μεταξύ τῶν Προφητῶν, σέ προδιέγραψε, ὡς κιβωτὸ καὶ τραπέζι καὶ λυχνάρι καὶ στάμνα, ἐπισημαίνοντας συμβολικὰ τὴ σάρκωσι τοῦ Ὑψίστου ἀπὸ σένα, Μητέρα Παρθένε.</p> <p>Μικρὴ Συναπτὴ: (Σελ. 17). Ἐκφώνησις. Σὺ γάρ εἰ ὁ Βασιλεύς... (Σελ. 21). Κοντάκιον. Τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων καὶ τὰ δόγματα τῶν Πατέρων ἐνίσχυσαν τὴ μοναδικὴ πίστι στὴν Ἐκκλησίᾳ·</p>
--	--	--

ἐκράτυνεν· ἢ καὶ χιτῶνα φοροῦσα τῆς ἀληθείας, τὸν ὑφαντὸν ἐκ τῆς ἄνω θεολογίας, ὀρθοτομεῖ καὶ δοξάζει, τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον.

Ὁ Οἶκος.

Ἐν ὑψηλῷ κηρύγματι τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας, ἀκούσωμεν βοώσης, ὁ διψῶν, ἐρχέσθω καὶ πινέτω, ὁ κρατῆρ, ὃν φέρω, κρατῆρ ἐστὶ τῆς σοφίας, τούτου τὸ πόμα ἀληθείας λόγῳ κεκέρακα, ὕδωρ οὐ προχέων ἀντιλογίας, ἀλλ' ὁμολογίας, ἧς πίνων ὁ νῦν Ἰσραήλ, Θεὸν ὀρᾷ φθεγγόμενον· ἴδετε, ἴδετε, ὅτι αὐτός ἐγώ εἰμι, καὶ οὐκ ἠλλοίωμαι· ἐγὼ Θεὸς πρῶτος, ἐγὼ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ πλὴν ἐμοῦ ἄλλος οὐκ ἔστιν ὅλως. Ἐντεῦθεν οἱ μετέχοντες πλησθήσονται, καὶ αἰνέσουσι, τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον.

Συναξάριον.

(Τοῦ Μηναίου).

Τῶν Πατέρων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ ἐβδόμῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὴν ἐν Νικαίᾳ πρώτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐορτάζομεν, τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτῶ θεοφόρων Πατέρων.

Στίχοι. Πόλου νοητοῦ ἀστέρες σελασφόροι.

Ἀκτῖσιν ὑμῶν φωτίσατέ μοι φρένας.

Κατὰ Ἀρείου.

Ἐένον τὸν Υἱὸν Πατρὸς οὐσίας λέγων,

Ἄρειος, ἦτω τῆς Θεοῦ δόξης ξένος.

Ἡ ὁποία καὶ φορώντας τὸ ἔνδυμα τῆς ἀληθείας, τὸ ὑφασμένο ἀπὸ τὴν οὐράνια θεολογία, τὸ διατηρεῖ ὀρθό (σωστό), καὶ δοξάζει τὸ μέγα μυστήριον τῆς εὐσεβείας.

Οἶκος.

Ἄς ἀκούσουμε τὴν Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, πού φωνάζει μὲ δυνατό κήρυγμα· Ὅποιος διψᾷ, ἄς ἔλθει νὰ πιεῖ· Τὸ δοχεῖο πού κρατῶ, εἶναι δοχεῖο τῆς σοφίας· Τὸ ποτό του (τὸ περιεχόμενό του) τὸ ἀνέμειξα μὲ τὸ λόγο τῆς ἀληθείας, χωρὶς νὰ χύνει μπροστά μας νερό ἀντιλογίας ἀλλὰ ὁμολογίας· ἀπὸ τὴν ὁποία πίνοντας ὁ νέος Ἰσραήλ (οἱ χριστιανοί), βλέπει τὸ Θεὸ νὰ ὀμιλεῖ· Δεῖτε, δεῖτε, ὅτι εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος καὶ δέν ἔχω ἀλλοιωθεῖ· Ἐγὼ εἶμαι Θεὸς πρῶτος, ἐγὼ θὰ εἶμαι καὶ κατόπι, καὶ ἐκτός ἀπὸ ἐμένα ἄλλος δέν ὑπάρχει καθόλου. Ἀπὸ δῶ ὅσοι συμμετέχουν θὰ γεμίσουν, καὶ θὰ ὑμνήσουν τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον.

Συναξάριον.

Τοῦ Μηναίου).

Τῶν Πατέρων.

Κατὰ τὴν ἴδια ἡμέρα, Κυριακῇ ἐβδόμῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, ἐορτάζομε τὴν Πρῶτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο στὴ Νίκαια τῶν τριακοσίων δέκα ὀκτῶ θεοπνεύστων Πατέρων.

Στίχοι. Φωτεινά ἀστέρια τοῦ πνευματικοῦ οὐρανοῦ, φωτίστε μου τὸ νοῦ μὲ τίς ἀκτῖνες σας.

Κατὰ Ἀρείου.

Ὁ Ἄρειος πού ἔλεγε, ὅτι ὁ Υἱὸς εἶναι ξένος (ἀποξενωμένος) ἀπὸ τὴν οὐσία τοῦ Πατέρα, ἄς εἶναι ἐκεῖνος ἀποξενωμένος ἀπὸ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ.

Ταῖς τῶν ἀγίων τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτῶ θεοφόρων Πατέρων πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καταβασίαι.

Τῆς Πεντηκοστῆς αἱ Ἰαμβικαί.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 74-76).

Ἰδιὴ Ζ'. Αναστάσιμος.

«Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον, εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς ὀσίοις Παισί, τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἔπεισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ὁδυρόμενος τῷ πάθει σου ὁ ἥλιος, ζόφον περιεβάλλετο, καὶ ἐν ἡμέρᾳ ἐπὶ πᾶσαν Δέσποτα τὴν γῆν, τὸ φῶς συνεσκότασε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἡμφιάσατο Χριστέ τῇ καταβάσει σου, φέγγος τὰ καταχθόνια, ὁ Προπάτωρ δὲ θυμηδίας ἔμπλεως ὀφθείς χορευῶν ἐσκίρτησε, βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Διὰ σοῦ, Μήτηρ Παρθένε, φῶς ἀνέτειλε, πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ φαιδρόν· τὸν γὰρ κτίστην σὺ τῶν ἀπάντων τέτοκας Θεόν, ὃν αἶτησαι Πάναγνε ἡμῖν, καταπεμφθῆναι τοῖς πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆς Ἀναλήψεως

Ὁ ἐν νεφέλῃ φωτός, ἀναληφθεὶς καὶ σώσας κόσμον, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μέ τις πρεσβείες τῶν τριακοσίων δέκα ὀκτῶ θεοπνεύστων Πατέρων, Χριστέ Θεέ μας, ἐλέησέ μας. Ἀμήν.

Καταβασίες.

Τῆς Πεντηκοστῆς. Οἱ Ἰαμβικές.

(Συλλειτουργικό. (Σελ. 74-76).

Ἰδιὴ Ζ'. Αναστάσιμος.

Ὁ Ἄγγελος ἔκανε δροσοβόλο τὸ κάμινι γιὰ τοὺς εὐσεβεῖς νέους· Κατακαίοντας ὅμως τοὺς Βαβυλωνίους τὸ πρόσταγμα τοῦ Θεοῦ, ἔπεισε τὸν τύραννο νὰ φωνάζει· Εἶσαι δοξασμένος ὁ Θεός τῶν πατέρων μας.

Πενθώντας γιὰ τὸ πάθος σου ὁ ἥλιος σκεπάσθηκε μὲ σκοτάδι, καὶ ἐνῶ ἦταν ἡμέρα, συσκότισε τὸ φῶς, Κύριε, σέ ὅλη τὴ γῆ, σὰν νὰ φώναζε· Εἶσαι δοξασμένος ὁ Θεός τῶν πατέρων μας.

Μέ τὴν κάθοδό σου, Χριστέ, τὰ καταχθόνια ντύθηκαν φῶς· Καὶ ὁ προπάτορας γεμάτος ὀλοφάνερα ἀπὸ χαρὰ σκίρτησε χορευοντας καὶ φωνάζοντας· Εἶσαι δοξασμένος ὁ Θεός τῶν πατέρων μας.

Θεοτοκίο.

Διὰ μέσου σου, Μήτηρ Παρθένε, ἀνέτειλε χαρούμενο φῶς σέ ὅλη τὴν οἰκουμένη· Γιατί ἐσύ γέννησες τὸν Κτίστη τῶν ἀπάντων, τὸν Θεό· αὐτὸν παρακάλεσε, Πάναγνη, νὰ στείλει σ' ἐμᾶς τοὺς πιστοὺς τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆς Ἀναλήψεως.

Ἐσύ πού μέ φωτεινὴ νεφέλη ἀναλήφθηκες καὶ ἔσωσες τὸν Κόσμο, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεός τῶν πατέρων μας.

Ἐπὶ τῶν ὤμων Χριστέ τὴν πλανηθεῖσαν ἄρας φύσιν, ἀναληφθεὶς, τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσήγαγες.

Ὁ ἀνελθὼν ἐν σαρκί, πρὸς τὸν ἀσώματον Πατέρα, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, ἦν Θεοτόκον ἀπειργάσω, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν Πατέρων.

Νενικήκατε μανίας τὸν ἐπώνυμον, Ἄρειον, τὸν μανέντα δεινῶς, καὶ λαλήσαντα εἰς τὸ ὕψος ἄδικα Θεοῦ· Υἱῷ γὰρ ἠρνήσατο βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸν Υἱὸν βροντῆς μιμούμενοι θεσπέσιοι, Λόγον Πατρὶ συνάναρχον, καὶ ὁμόθρονον, πυριμόρφους στόμασιν ὑμῶν, τοὺς πάντας διδάσκετε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡς ὑπόπτεροι τῷ Λόγῳ βοηθήσαντες, ἤκετε θεομακάριστοι· οἰκουμένης γὰρ ἐκ περάτων ἤθροισεν ὑμᾶς, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νεανίας τρεῖς ἢ κάμιнос οὐκ ἔφλεξε, γέννησιν προτυποῦσα τὴν σὴν· τὸ γὰρ θεῖον πῦρ σε μὴ φλέξαν, ὤκησεν ἐν σοί, καὶ πάντας ἐφώτισε

Ἀφοῦ σήκωσες, Χριστέ, στοὺς ὤμους σου τὴ φύση τῶν ἀνθρώπων πού εἶχε πλανηθεῖ, μέ τὴν Ἀνάληψή σου τὴν ὁδήγησες στό Θεό καὶ Πατέρα.

Ἐσύ πού ἀνέβηκες μέ σῶμα πρὸς τὸν ἀσώματο Πατέρα, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεός τῶν πατέρων μας. Θεοτοκίον.

Ἐσύ πού γεννήθηκες ἀπὸ Παρθένο, τὴν ὁποία ἔκανες Μητέρα Θεοῦ, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεός τῶν πατέρων μας.

Τῶν Πατέρων.

Νικήσατε τὸν Ἄρειο, τὸν συνώνυμο μέ τὴν παραφροσύνη, πού τρελάθηκε φοβερά καὶ μίλησε ἄδικα γιὰ τὸν Ὑψιστο Θεό· Διότι ἀρνήθηκε νά λέγει στόν Υἱό· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ τῶν πατέρων μας.

Μιμούμενοι τὸν Υἱό τῆς βροντῆς, τὸν Ἰωάννη, θαυμάσιοι Πατέρες, κηρύττοντας μέ τὰ φλογερά στόματά σας ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ δέν ἔχει ἀρχή μαζί μέ τὸν Πατέρα καὶ κάθεται στόν ἴδιο θρόνο, διδάσκετε τοὺς πάντες νά φωνάζουν· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ τῶν πατέρων μας.

Ὡς φτερωτοὶ ἤλθατε, θεομακάριστοι, γιὰ νά ὑπερασπισθεῖτε τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ· Γιατί ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης σᾶς συγκέντρωσε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, γιὰ νά φωνάζετε· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ τῶν πατέρων μας.

Θεοτοκίον.

Τὸ καμίνι δέν ἔκαψε τοὺς τρεῖς νέους προτυπώνοντας τὴ γέννησή σου· Διότι ἡ θεϊκὴ φωτιά χωρὶς νά σέ κάψει κατοίκησε μέσα σου καὶ ὅλους τοὺς ἐφώτισε νά

βοᾶν· Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Ωιδὴ Η'. Αναστάσιμος.

«Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ δροᾶς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι· ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ἰουδαίων τὸν πάλαι προφητοκτόνον λαόν, Θεοκτόνον ὁ φθόνος νῦν ἀπειργάσατο, σὲ ἐπὶ Σταυροῦ ἀναρτήσαντα Λόγε Θεοῦ, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οὐρανίους ἀψίδας οὐ καταλέλοιπας, καὶ εἰς Αἴδου φοιτήσας, ὅλον συνήγειρας, κείμενον Χριστέ, ἐν σαπρία τὸν ἄνθρωπον, σὲ ὑπερυψοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐκ φωτὸς φωτοδότην Λόγον συνέλαβες, καὶ τεκοῦσα ἀφράστως τοῦτον δεδόξασαι· Πνεῦμα γὰρ ἐν σοί, Κόρη θεῖον ἐσκήνωσεν· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Αναλήψεως.

Τὸν ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, ἀναστάντα ζωοδότην Χριστόν, εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης, καὶ Πατρὶ συγκαθεζόμενον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ δουλείας τὴν κτίσιν, τῶν εἰδώλων λυτρωσάμενον, καὶ παραστήσαντα ταύτην,

φωναζοῦν· Εἶσαι δοξασμένη, ἐσὺ πού γέννησες τὸν Θεὸν μὲ σάρκα

Ωιδὴ Η'. Αναστάσιμος.

Μέσα ἀπὸ τῆ φλόγα γιὰ τοὺς εὐσεβεῖς νέους πήγασες δροσιά, καὶ τὴ θυσία τοῦ δικαίου (τοῦ προφήτη Ἡλία) μὲ νερό τὴν ἔκαψες· Διότι ὅλα τὰ κάνεις, Χριστέ, μόνο μὲ τὴ θέλησή σου. Ἐσένα ὑπερυψώνουμε σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τὸν λαὸ τῶν Ἰουδαίων πού παλαιὰ ἦταν προφητοκτόνος, τώρα ὁ φθόνος τὸν ἔκαμε θεοκτόνο, διότι κρέμασε ἐπάνω σὲ Σταυρό ἐσένα, Λόγε Θεοῦ· Ἐσένα, τὸν ὁποῖο ὑπερυψώνουμε σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Δέν ἐγκατέλειψες τίς οὐράνιες ἀψίδες· Ἀλλὰ ἀφοῦ ἦλθες στὸν ἄδη, Χριστέ, ἀνέστησες ὀλόκληρο τὸν ἄνθρωπο, πού ἦταν πεσμένος στὴ σαπίλα, ὁ ὁποῖος σὲ ὑπερυψώνει σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίο.

Ἀπὸ φῶς (τὸν Πατέρα) συνέλαβες φωτοδότη Λόγο τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀφοῦ γέννησες αὐτόν κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο, ἔχεις δοξασθεῖ. Διότι, Κόρη, τό θεϊκό Πνεῦμα κατοίκησε σ' ἐσένα· γι' αὐτό σὲ ὑμνοῦμε σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τῆς Αναλήψεως.

Τὸν Ζωοδότη Χριστό μὲ τὴ διπλὴ φύση πού ἀναστήθηκε, καὶ κάθετα μὲ δόξα στοὺς οὐρανοὺς μαζὶ μὲ τὸν Πατέρα, Ἱερεῖς, ὑμνεῖτε τον, λαέ, ὑπερυψώνετε τον σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἐσένα, πού λύτρωσες τὴν κτίση ἀπὸ τὴ δουλεία τῶν εἰδώλων, καὶ τὴν παρουσίασες ἐλεύθερη στὸν Πατέρα

ἐλευθέραν τῷ ἰδίῳ Πατρὶ, σὲ Σωτῆρ ὑμνοῦμεν,
καὶ σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν τῆ αὐτοῦ καταβάσει, καθελόντα τὸν
ἀντίπαλον, καὶ τῆ αὐτοῦ ἀναβάσει, ἀνυψώσαντα
τὸν ἄνθρωπον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ ὑπερτέρα, ἀνεδείχθης Θεοτόκε,
ἐν τῇ γαστρὶ σου τὸν τούτοις, ἐποχούμενον
βαστάσασα, ὃν σὺν Ἀσωμάτοις, βροτοὶ
δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Πατέρων.

Πυρσωθέντες ἀκτίσι τῆς σῆς Θεότητος, οἱ
χρηστοὶ σου Ποιμένες σὲ ὡμολόγησαν,
γενεσιουργὸν τῶν ἀπάντων καὶ Κύριον, ὃν
ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ χορὸς τῶν Ποιμένων ὁ παναοίδιμος,
ἀθροισθεὶς θεοφρόνως Τριάδα ἄκτιστον, νῦν
θεολογῶν, πάντας διδάσκει βοᾶν· Σὲ
ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰεράρχαι ποιμένες οἱ ἀξιάγαστοι, τὴν Χριστοῦ
Ἐκκλησίαν, καταφωτίζουνσιν, ἄλλοι ἀλλαχοῦ
ταύτην καταφαιδρύναντες, καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μυστικῶς ἐν εἰκόσι προεθεάσαντο, οἱ
Προφῆταί σε πάντες Λόγον κυήσουσιν· σάρκα
γὰρ ἐκ σοῦ λαβὼν οὗτος προῆλθε διπλοῦς, ὃν
ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

σου, ἐσένα, Σωτῆρα ὑμνοῦμε καὶ ὑπερυψώνουμε σέ
ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Αὐτόν, ὁ ὁποῖος μέ τὴν κάθοδό του κατέβαλε
τὸν ἀντίπαλο (τό διάβολο) καὶ μέ τὴν ἀνοδό του
ἀνύψωσε τὸν ἄνθρωπο, ἱερεῖς, ὑμνεῖτε τον, λαέ,
ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίο.

Αναδείχθηκες ἀνώτερη ἀπὸ τὰ Χερουβὶμ, Θεοτόκε,
ἐπειδὴ κράτησες στήν κοιλιά σου, αὐτόν πού εἶναι
ἀνεβασμένος ἐπάνω τους· πού μαζί μέ τοὺς Ἀσωμάτους
τόν δοξολογοῦμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τῶν Πατέρων.

Πυρπολημένοι ἀπὸ τίς ἀκτίνες τῆς Θεότητός σου οἱ
καλοὶ σου Ποιμένες σὲ ὡμολόγησαν Δημιουργό τῶν
πάντων καὶ Κύριο, τὸν ὁποῖο ὑπερυψώνουμε σέ ὅλους
τούς αἰῶνες.

Ὁ ξακουστός σύλλογος τῶν Ποιμένων, ἀφοῦ μαζεύ-
θηκε, διατυπώνοντας τώρα τὴν πίστη στήν ἄκτιστη
Τριάδα ὅπως ἄρесе στόν Θεό, διδάσκει ὅλους νά φωνά-
ζουν· Σὲ ὑπερυψώνουμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Οἱ ἀξιοθαύμαστοι Ἰεράρχες καὶ Ποιμένες καταφω-
τίζουν τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἄλλος ἐδῶ καὶ ἄλλος
ἐκεῖ, χαροποιώντας την καὶ ὑπερυψώνοντάς την σέ
ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίο.

Μυστηριωδῶς ὅλοι οἱ Προφῆτες σὲ εἶδαν μέ εἰκόνες
ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι θά γεννήσεις τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ·
Διότι ἀφοῦ αὐτός ἔλαβε σάρκα, προῆλθε ἀπὸ σένα δι-
πλός (Θεός καὶ ἄνθρωπος), τὸν ὁποῖο ὑπερυψώνουμε σέ

<p>Τιμιωτέρα.(Σελ. 25). Ωιδή Θ'. Αναστάσιμος. «Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς σε μακαρίζομεν».</p> <p>Παθῶν ἀμέτοχος σὺ διέμεινας, Λόγε Θεοῦ, σαρκὶ προσομιλήσας τοῖς πάθεσιν, ἀλλὰ λύεις τῶν παθῶν τὸν ἄνθρωπον, πάθεσι χρηματίσας, πάθος, Σωτὴρ ἡμῶν· μόνος γὰρ ὑπάρχεις ἀπαθῆς καὶ παντοδύναμος.</p> <p>Φθορὰν θανάτου καταδεξάμενος, διαφθορᾶς ἐτήρησας τὸ σῶμά σου ἄγευστον, ἢ δὲ σὴ ζωοποιὸς καὶ θεία ψυχὴ, Δέσποτα ἐν τῷ Ἄϊδι οὐ καταλέλειπται, ἀλλ' ὥσπερ ἐξ ὕπνου ἀναστάς, ἡμᾶς συνήγειρας.</p> <p>Τριαδικὸν.</p> <p>Πατέρα, Υἱὸν συνάναρχον, πάντες βροτοί, ἐν χείλεσιν ἀγνοῖς μὲν δοξάζομεν, τὴν δὲ ἄρρητον καὶ ὑπερένδοξον, Πνεύματος παναγίου, δύναμιν σέβομεν· μόνη γὰρ ὑπάρχει πανσθενὴς Τριάς ἀχώριστος.</p> <p>Τῆς Ἀναλήψεως.</p> <p>Σὲ τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου, Χριστὸν τὸν Θεόν, οἱ Απόστολοι βλέποντες, ἐνθέως ὑψούμενον, μετὰ δέους σκιρτῶντες ἐμεγάλυνον.</p>		<p>ὄλους τοὺς αἰῶνες. Τιμιωτέρα. (Σελ. 25). Ωιδή Θ'. Αναστάσιμος. Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ἀδύνατο, νὰ δοῦν τὸν Θεό, τὸν ὁποῖο δὲν τολμοῦν νὰ ἀτενίσουν τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων· διὰ μέσου σου ὅμως, Πάναγνη, φάνηκε στοὺς ἀνθρώπους Λόγος Θεοῦ σαρκωμένος· Αὐτὸν με- γαλύνοντας μαζί μέ τίς οὐράνιες στρατιές σέ μακαρί- ζουμε.</p> <p>Ἔμεινες Ἐσὺ ἀμέτοχος τῶν παθῶν, Λόγε Θεοῦ, μο- λονότι σαρκικά ἤλθες σέ ἐπαφή μέ τά πάθη. Ἀντιθέτως ἀπαλλάσσεις ἀπό τά πάθη τὸν ἄνθρωπο, ἀφοῦ μέ τά πάθη σου ἐγίνες πάθος γιά μᾶς, Σωτήρα μας· διότι Ἐσὺ μόνος ὑπάρχεις ἀπαθῆς καί παντοδύναμος.</p> <p>Μολονότι καταδέχθηκες τή φθορά τοῦ θανάτου, τή- ρησες τό σῶμα σου ἀμέτοχο τῆς φθορᾶς. Ἡ ζωοποιός ὅμως καί Θεϊκή σου ψυχὴ, Δέσποτα, δέν ἐγκαταλείφθηκε στόν ἄδη· Ἀλλά ἀφοῦ ἀναστήθηκες σάν ἀπό ὕπνο, μᾶς ἀνάστησες μαζί σου.</p> <p>Τριαδικό.</p> <p>Θεό Πατέρα, Υἱό συνάναρχο, ὅλοι οἱ θνητοί μέ ἀγνά χείλη δοξάζουμε, καί τήν ἀνέκφραστη καί ὑπερένδοξη δύναμη τοῦ Παναγίου Πνεύματος σεβόμεθα. Διότι μόνη Ἐσὺ ὑπάρχεις παντοδύναμη, ἀχώριστη Τριάδα.</p> <p>Τῆς Ἀναλήψεως.</p> <p>Οἱ Απόστολοι βλέποντας ἐσένα τὸν λυτρωτὴ τοῦ Κόσμου τὸν Χριστό τὸν Θεό, νὰ ὑψώνεσαι ὡς Θεός, μέ φόβο ἀλλά καί σκιρτῶντας ἀπό χαρὰ σέ δόξαζαν.</p>
---	--	--

Σοῦ τὴν θεωθεΐσαν σάρκα, ὀρῶντες Χριστέ, ἐν τῷ ὕψει οἱ Ἄγγελοι, ἀλλήλοις διένεον· Ἀληθῶς οὗτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Σε τῶν ἀσωμάτων τάξεις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐν νεφέλαις αἰρόμενον, ἰδοῦσαι ἐκραύγαζον· τῷ τῆς δόξης Βασιλεῖ, πύλας ἄρατε.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε, Θεοτόκε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὃν ἐκύησας σήμερον, ἐκ γῆς ἀνιπτάμενον, σὺν Ἀγγέλοις ὀρῶσα ἐμεγάλυνες.

Τῶν Πατέρων.

Εὐρῶν συμμάχους ὑμᾶς συνήθροισε, τῇ κραταιᾷ δυνάμει καθοπλίσας τοῦ Πνεύματος, ὁ Πατὴρ συνάναρχος καὶ σύνθρονος, Λόγος ὁ πρὸ αἰῶνων, ὃν νῦν Πανίεροι, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς, ἀεὶ δοξάζετε.

Νομὴν Ἀρείου δεινῆς αἰρέσεως, ὡς ἰατροὶ ψυχῶν τε καὶ σωμάτων ἐστήσατε, ἱερῶς τῆς πίστεως τὸ Σύμβολον, πᾶσιν ἐκτεθεικότες· ὁ νῦν κατέχοντες, μνήμην τὴν ὑμῶν, Ἱερουργοί, ἀεὶ δοξάζομεν.

Ὡς φῶς ὑπάρχων, Χριστέ, πανάχραντον, τῆς τῶν παθῶν ἀχλύος τὴν ψυχὴν μου ἐκλύτρωσαι, ταῖς πρεσβείαις Δέσποτα τῶν σῶν λειτουργῶν, τῶν νῦν σε κηρυξάντων, ἀναρχον, ἄκτιστον, κτίστην τε τῶν ὄλων, καὶ Θεὸν Πατὴρ συνάναρχον.

Βλέποντας, Χριστέ, οἱ Ἄγγελοι στὸν οὐρανὸ τὸ σῶμα σου πού θεώθηκε, παρακινουῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο λέγοντας· Ἀληθινὰ αὐτός εἶναι ὁ Θεός μας.

Ὅταν σέ εἶδαν, Χριστέ, Θεέ μας, τὰ τάγματα τῶν Ἀσωμάτων, νὰ ὑψώνεσαι μὲ σύννεφα, κραύγαζαν· Ἀνοιξτε τίς πύλες γιὰ τὸ Βασιλιά τῆς δόξας.

Θεοτοκίο.

Χαῖρε, Θεοτόκε, Μητέρα τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖο γέννησες, καὶ τὸν ὁποῖο σήμερα βλέποντάς τον νὰ ὑψώνεται ἀπὸ τὴ γῆ, τὸν μεγάλυνες μαζί μὲ τοὺς Ἀγγέλους.

Τῶν Πατέρων.

Βρίσκοντάς σας συμμάχους τοῦ σᾶς συγκέντρωσε καὶ σᾶς ὅπλισε καλὰ μὲ τὴν ἰσχυρὴ δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὁ προαιώνιος Λόγος τοῦ Θεοῦ, πού μαζί μὲ τὸν Πατέρα δέν ἔχει ἀρχὴ καὶ κάθεται στὸν ἴδιο θρόνο· Αὐτὸν τώρα, ἱερώτατοι, μαζί μὲ τίς οὐράνιες στρατιές τὸν δοξάζετε πάντοτε.

Τὴ βλαβερὴ ἐξάπλωση τῆς φοβερῆς αἰρέσεως τοῦ Ἀρείου τὴ σταματήσατε, ὡς ἰατροὶ ψυχῶν καὶ σωμάτων, ἐκθέτοντας σέ ὅλους μὲ ἱεροπρέπεια τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως· Τὸ ὁποῖο τώρα κατέχοντας ἐμεῖς, Λειτουργοὶ τοῦ Θεοῦ, δοξάζουμε πάντοτε τὴ μνήμη σας.

Ἐπειδὴ ὑπάρχεις, Χριστέ, φῶς ὀλοκάθαρο, λύτρωσε τὴν ψυχὴ μου ἀπὸ τὴν καταχνιά τῶν παθῶν, μὲ τίς πρεσβείες, Κύριε, τῶν λειτουργῶν σου, πού τώρα σέ κήρυξαν ἀναρχο, ἄκτιστο καὶ Κτίστη τῶν ὄλων καὶ Θεό, πού δέν ἔχεις ἀρχὴ μαζί μὲ τὸν Πατέρα.

<p>Θεοτοκίον.</p> <p>Νεκροῖς ἀνάστασις νῦν δεδώρηται, διὰ τῆς σῆς ἀφράστου καὶ ἀρρήτου κυήσεως, Θεοτόκε Δέσποινα· ζωὴ γὰρ ἐκ σοῦ, σάρκα περικειμένη, πᾶσιν ἐξέλαμψε, καὶ τὸ τοῦ θανάτου ἀμειδῆς σαφῶς διέλυσεν.</p> <p>Μικρά Συναπτή. (Σελ. 17). Ἐκφώνησις. Ὅτι σὲ αἰνοῦσι... (Σελ. 26). Ἅγιος Κύριος, ὁ Θεός ἡμῶν. (γ'). Ἐξαποστειλάρια. Ἀναστάσιμον.</p> <p>Τιβεριάδος θάλασσα, σὺν παισὶ Ζεβεδαίου, Ναθαναήλ, τῷ Πέτρῳ τε, σὺν δυσὶν ἄλλοις πάλαι, καὶ Θωμᾶν εἶχε πρὸς ἄγραν, οἱ, Χριστοῦ τῇ προστάξει, ἐν δεξιῶις χαλάσαντες, πλήθος εἶλκον ἰχθύων, ὃν Πέτρος γνούς, πρὸς αὐτὸν ἐνήχετο, οἷς τὸ τρίτον, φανείς, καὶ ἄρτον ἔδειξε, καὶ ἰχθὺν ἐπ' ἀνθράκων.</p> <p>Τῶν Πατέρων.</p> <p>Πατέρων θείων σήμερον, τὴν μνήμην ἑορτάζοντες, ταῖς παρακλήσεσι τούτων, δεόμεθα πανοικτίρμον. Πάσης βλάβης αἰρέσεων, ῥῦσαι λαόν σου Κύριε, καὶ πάντα καταξίωσον, Πατέρα, Λόγον δοξάζειν, καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦμα.</p> <p>Τῆς Ἀναλήψεως.</p> <p>Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε ἀνελήφθης, Χριστέ πρὸς τὸν Πατέρα συνεδριάζων, Ἄγγελοι</p>		<p>Θεοτοκίον.</p> <p>Τώρα στοὺς νεκροὺς ἔχει δωρηθεῖ ἡ Ἀνάστασις μέ τῆ δικῆ σου ὑπερφυσικῆ καὶ ἀνέκφραστη γέννησι, Κυρία Θεοτόκε· Διότι σέ ὅλους ἔλαμψε ἀπὸ σένα ζωὴ ντυμένη μέ σῶμα, καὶ διέλυσε ὀλοφάνερα τῆ σκυθρωπότητα τοῦ θανάτου.</p> <p>Μικρὴ Συναπτή. (Σελ. 17). Ἐκφώνησις. Ὅτι σὲ αἰνοῦσι... (Σελ. 26). Εἶναι Ἅγιος ὁ Κύριος ὁ Θεός μας. (γ'). Ἐξαποστειλάρια. Ἀναστάσιμον.</p> <p>Ἡ θάλασσα τῆς Τιβεριάδας μαζί μέ τὰ παιδιά τοῦ Ζεβεδαίου τόν Ναθαναήλ καὶ τόν Πέτρο μαζί μέ ἄλλους δύο καὶ τόν Θωμᾶ τούς εἶχε γιά ψάρεμα· Οἱ ὅποιοι μέ τὴν προσταγή τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ ἔρριξαν τὰ δίχτυα στά δεξιά τοῦ πλοίου, ἔπιασαν πλήθος ἀπὸ ψάρια. Καὶ ὁ Πέτρος, μόλις τόν γνώρισε, κολυμποῦσε πρὸς τό μέρος του· σ' αὐτούς ἀφοῦ ἐμφανίσθηκε γιά τρίτη φορά, τούς ἔδειξε ἄρτο καὶ ψάρι ἐπάνω στά κάρβουνα.</p> <p>Τῶν πατέρων.</p> <p>Σήμερα ἑορτάζοντας τὴ μνήμη τῶν Ἁγίων Πατέρων μέ τίς παρακλήσεις αὐτῶν σέ ἱκετεύουμε, πανεύσπλαχνε· Λύτρωσε τόν λαό σου, Κύριε, ἀπὸ κάθε βλάβη αἰρέσεων, καὶ ὅλους ἀξιώσε μας, νά δοξάζουμε τόν Πατέρα, τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ τό Πανάγιο Πνεῦμα.</p> <p>Τῆς Ἀναλήψεως.</p> <p>Ἐνῶ οἱ Μαθητές ἔβλεπαν, ἀναλήφθηκες, Χριστέ, πρὸς τόν Πατέρα καὶ κάθισες στόν ἴδιο θρόνο, Ἄγγελοι</p>
--	--	---

προτρέχοντες ἐκράυγαζον· Ἄρατε πύλας ἄρατε· ὁ Βασιλεὺς γὰρ ἀνήλθε, πρὸς τὴν ἀρχίφωτον δόξαν.

Αἴνοι. Στίχοι. (Σελ. 27-28).

Τροπάρια. Ἀναστάσιμα.

Ὁ Σταυρός σου Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις ὑπάρχει τῷ λαῷ σου, καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες, σὲ τὸν ἀναστάντα, Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἡ ταφή σου Δέσποτα, Παράδεισον ἤνοιξε τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐκ φθορᾶς λυτρωθέντες, σὲ τὸν ἀναστάντα, Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, Χριστὸν ἀνυμνήσωμεν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶμεν· Σὺ ζωὴ ὑπάρχεις, ἡμῶν καὶ ἀνάστασις, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ, ἐκ τάφου καθὼς γέγραπται, συνεγείρας τὸν Προπάτορα ἡμῶν· διό σε καὶ δοξάζει, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀνυμνεῖ σου τὴν Ἀνάστασιν.

Τῶν Πατέρων.

Ὅλην συγκροτήσαντες, τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καὶ τῷ θείῳ Πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι, τὸ μακάριον, καὶ σεπτὸν Σύμβολον, οἱ σεπτοὶ Πατέρες, θεογράφως διεχάραξαν, ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκότι συνάναρχον, τὸν Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καὶ παναληθῶς ὁμοούσιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων,

τρέχοντας μπροστά κραύγαζαν· Ἀνοιξτε τίς πύλες, ἀνοιξτε τίς· Γιατί ὁ Βασιλιάς ἀνέβηκε πρὸς τὴ δόξα τοῦ ἀρχικοῦ του φωτός.

Αἴνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργικό. (Σελ. 27-28).

Τροπάρια. Ἀναστάσιμα.

Ὁ Σταυρός σου, Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις ὑπάρχει γιὰ τὸν λαό σου· Καὶ ἔχοντας πεποιθήση σ' αὐτόν, Ἐσένα τὸν ἀναστημένο Θεό μας ὑμνοῦμε· Ἐλέησέ μας.

Ἡ ταφή σου, Δέσποτα, ἄνοιξε τὸν παράδεισο γιὰ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· Καὶ λυτρωμένοι ἀπὸ τὴ φθορὰ ὑμνοῦμε ἐσένα τὸν ἀναστημένο Θεό μας· Ἐλέησέ μας.

Μαζί μέ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἄς ὑμνήσουμε τὸν Χριστό, πού ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς· καὶ πρὸς αὐτόν ἄς φωνάζουμε· Ἐσύ ὑπάρχεις ζωὴ καὶ ἀνάστασή μας· Ἐλέησέ μας.

Τριήμερος ἀναστήθηκες ἀπὸ τὸν τάφο, Χριστέ, καθὼς εἶναι γραμμένο, ἀναστήνοντας μαζί σου τὸν προπάτορά μας· Γι' αὐτό καὶ σὲ δοξάζει τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀνυμνεῖ τὴν Ἀνάστασή σου.

Τῶν Πατέρων.

Ἀφοῦ συγκέντρωσαν ὅλη τὴν ἐπιστήμη τῆς ψυχῆς τους, καὶ ἀφοῦ συσκέφθηκαν μέ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα οἱ σεπτοὶ Πατέρες, συνέταξαν τὸ μακάριο καὶ σεβάσμιο Σύμβολο (τὸ Πιστεύω...) γραμμένο μέ ἔμπνευση Θεοῦ, στό ὁποῖο σαφέστατα διδάσκουν ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀναρχος μαζί μέ τὸν Πατέρα, καὶ ἀληθέστατα ἀπὸ τὴν ἴδια οὐσία ἀκολουθώντας φανερά τίς διδαχές τῶν

ἐπόμενοι προδήλως διδαχαῖς, οἱ εὐκλειεῖς καὶ πανόλβιοι, ὄντως καὶ θεόφρονες. (Δίς).

Στίχ. Εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὅλην εἰσδεξάμενοι, τὴν νοητὴν λαμπηδόνα, τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὑπερφυέστατον χρησιμολόγημα, τὸ βραχὺ ῥήματι, καὶ πολὺ συνέσει, θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, ὡς Χριστοκήρυκες, εὐαγγελικῶν προϊστάμενοι, δογμάτων οἱ μακάριοι, καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων· ἄνωθεν λαβόντες, τὴν τούτων ἀποκάλυψιν σαφῶς, καὶ φωτισθέντες ἐξέθεντο, ὄρον θεοδίδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὅσιους αὐτοῦ.

Ὅλην συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐπιστήμην, καὶ θυμὸν κινήσαντες, νῦν τὸν δικαιοτάτον ἐνδικώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καὶ λοιμῶδεις λύκους, τῇ σφενδόνῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδονήσαντες, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καὶ ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας, οἱ θεῖοι Ποιμένες, ὡς δοῦλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, μύσται ἱερώτατοι.

Δόξα...

Τῶν ἁγίων Πατέρων ὁ χορὸς, ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης περάτων συνδραμῶν, Πατρός, καὶ Υἱοῦ, καὶ Πνεύματος ἁγίου, μίαν οὐσίαν

Ἀποστόλων, οἱ ἔνδοξοι καὶ μακάριοι καὶ πραγματικὰ θεοφώτιστοι.

Στίχ. Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Κύριε Θεέ τῶν πατέρων μας.

Ἀφοῦ δέχθηκαν μέσα τους ὅλη τὴν πνευματικὴ λάμψη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐξέφρασαν θεόπνευστα, ὡς κήρυκες τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὑπερφυσικὴ προφητεία (διδασκαλία), πού εἶναι σύντομη σέ λόγια καὶ πολλή σέ σοφία, πρωτοστατώντας στά εὐαγγελικά διδάγματα οἱ μακάριοι καὶ στίς εὐσεβεῖς παραδόσεις, ἀφοῦ ὀλοφάνερα πῆραν ἀπὸ ψηλά τὴν ἀποκάλυψη γι' αὐτά, καὶ ἀφοῦ φωτίσθηκαν, ἐξέθεσαν διδασκαλία θεοδίδακτη.

Στίχ. Συγκεντρῶστε κοντά του τοὺς ἀφιερωμένους σ' αὐτόν.

(Οἱ Πατέρες) ἀφοῦ συνέλεξαν ὅλη τὴν ποιμαντικὴ ἐπιστήμη, καὶ ἀφοῦ τώρα ἔθεσαν σέ κίνηση τὸν θυμὸ τὸν δικαιοτάτο ἀπολύτως δικαιολογημένα, ἀπομάκρυναν τοὺς ἄγριους καὶ μολυσματικούς λύκους μέ τῇ σφενδόνῃ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδονίζοντάς τους ἔξω ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, γιατί ἔπεσαν θανάσιμα, καὶ ἀσθένησαν ἀθεράπευτα· (Καὶ τό ἔκαναν) οἱ Ἅγιοι Πατέρες ὡς γνησιώτατοι δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὡς μυσταγωγοὶ (διδάσκαλοι) ἱερώτατοι τοῦ θεϊκοῦ κηρύγματος.

Δόξα ...

Ὁ ὄμιλος τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἀφοῦ συγκεντρώθηκε βιαστικά ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης, δογματίσε μίαν οὐσίαν καὶ φύση τοῦ Πατέρα καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ

ἔδογματίσει καὶ φύσιν, καὶ τὸ μυστήριον τῆς θεολογίας, τρανώς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ· οὓς εὐφημοῦντες ἐν πίστει, μακαρίσωμεν λέγοντες· Ὡθεία παρεμβολή, θεηγόροι ὀπλίται, παρατάξεως Κυρίου· ἀστέρες πολύφωτοι, τοῦ νοητοῦ στερεώματος, τῆς μυστικῆς Σιών οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι τὰ· μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου, τὰ πάγχρυσά στόματα τοῦ Λόγου· Νικαίας τὸ καύχημα, οἰκουμένης ἀγλαΐσμα, ἐκτενῶς προεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 51-52-53).

Ἀντίφωνα. (Τῆς Ἀναλήψεως. Σελ. 291-292).

Ἀπολυτίκια.

Ἀναστάσιμον.

Ἀγγελικαὶ Δυνάμεις ἐπὶ τὸ μνήμά σου, καὶ οἱ φυλάσσοντες ἀπενεκρώθησαν· καὶ ἴστατο Μαρία ἐν τῷ τάφῳ, ζητοῦσα τὸ ἄχραντόν σου σῶμα. Ἐσκύλευσας τὸν Ἄϊδην, μὴ πειρασθεῖς ὑπ' αὐτοῦ, ὑπήντησας τῇ Παρθένῳ, δωρούμενος τὴν ζωὴν, ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Τῆς Ἀναλήψεως.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθητάς, τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ

Ἁγίου Πνεύματος, καὶ παρέδωσε μέ τρόπο μεγαλειώδη στήν Ἐκκλησία τὸ μυστήριον τῆς θεολογίας· Αὐτοὺς ἐγκωμιάζοντας μέ πίστη, ἄς τοὺς μακαρίσουμε λέγοντας· Ὡθεϊκό στρατόπεδο, κήρυκες τοῦ Θεοῦ, ὀπλίτες τοῦ στρατεύματος τοῦ Κυρίου· Ἀστέρια πολύφωτα τοῦ πνευματικοῦ οὐρανοῦ· Οἱ ἀκατανίκητοι πύργοι τῆς μυστηριώδους (τῆς πνευματικῆς) Ἱερουσαλήμ· Τὰ εὐωδιαστά ἄνθη τοῦ παραδείσου· Τὰ ὀλόχρυσά στόματα τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ· Τὸ καύχημα τῆς Νικαίας· Ἡ λαμπρότητα (ἢ τιμή) τῆς οἰκουμένης, προεσβεύετε μέ ἐπιμονή γιὰ τίς ψυχές μας.

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικό. (Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

(Συλλειτουργικό. (Σελ. 51-52-53).

Ἀντίφωνα. (Τῆς Ἀναλήψεως. (Σελ. 291-292).

Ἀπολυτίκια.

Ἀναστάσιμο.

Ἀγγελικὲς δυνάμεις ἦλθαν ἐπάνω στό μνήμα σου, καὶ οἱ φύλακες ἀπενεκρώθησαν· καὶ στεκόταν ἡ Μαρία μπροστά στόν τάφο ζητώντας τὸ ἄχραντό (ἀμόλυντό) σου σῶμα· ἀπογύμνωσες τὸν ἄϊδη, χωρίς νά πειραχθεῖς ἀπ' αὐτόν· συνάντησες τὴν Παρθένο δωρίζοντας τὴ ζωὴ· Ἐσύ πού ἀναστήθηκες ἀπό τοὺς νεκρούς, Κύριε, δόξα σοι.

Τῆς Ἀναλήψεως.

Ἀνελήφθης μέ δόξα, Χριστέ Θεέ μας, δίνοντας χαρὰ στοὺς Μαθητές μέ τὴν ὑπόσχεση τῆς καθόδου τοῦ

ἀγίου Πνεύματος· βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Τῶν πατέρων.

Ὑπερδεδοξασμένος εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστῆρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν, πάντα ἡμᾶς ὀδηγήσας· πολυεύσπλαχνε, δόξα σοι.

Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ.

Κοντάκιον. Τῆς Ἀναλήψεως.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανίοις, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐδαμόθεν χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων ἀδιάστατος, καὶ βοῶν τοῖς ἀγαπῶσί σε· Ἐγὼ εἶμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πράξεις Ἀποστόλων. (Κ'. 16-36).

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἔκρινεν ὁ Παῦλος παραπλεῦσαι τὴν Ἔφεσον, ὅπως μὴ γένηται αὐτῷ χρονοτριβῆσαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ· ἔσπευδε γάρ, εἰ δυνατόν ἦν αὐτῷ, τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς γενέσθαι εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἀπὸ δὲ τῆς Μιλήτου πέμψας εἰς Ἔφεσον μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας. Ὡς δὲ παρεγένοντο πρὸς αὐτόν, εἶπεν αὐτοῖς· Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ

Ἁγίου Πνεύματος· Ἀφοῦ βεβαιώθηκαν αὐτοὶ μετὰ τὴν εὐλογία, ὅτι Ἐσὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ Κόσμου.

Τῶν πατέρων.

Εἶσαι ὑπερβολικὰ δοξασμένος, Χριστέ Θεέ μας, Ἐσὺ πού θεμελιώσες ὡς φωστῆρες (λαμπρὰ ἄστρα) ἐπάνω στὴ γῆ τοὺς Πατέρες μας, καὶ ὀδήγησες διὰ μέσου αὐτῶν ὅλους μας πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστη· Πολυεύσπλαχνε, δόξα σ' ἐσένα.

Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ.

Κοντάκιο. Τῆς Ἀναλήψεως.

Ἀφοῦ ἐκπλήρωσες τὴ θεϊκὴ οἰκονομία γιὰ χάρη μας, καὶ ἔνωσες τὰ γήινα μετὰ τὰ οὐράνια, ἀναλήφθηκες μετὰ δόξα, Χριστέ Θεέ μας, χωρὶς νὰ χωρισθεῖς ἀπὸ πουθενά, ἀλλὰ μένοντας ἀχώριστος, καὶ φωνάζοντας δυνατὰ, σ' αὐτοὺς πού σέ ἀγαποῦν· Ἐγὼ εἶμαι μαζί σας καὶ κανένας δὲν εἶναι ἀναντίον σας.

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πράξεις Ἀποστόλων. (Κ'. 16-36).

Κατὰ τίς ἡμέρες ἐκείνες ὁ Παῦλος θεώρησε σκόπιμο, νὰ παρακάμψει (νὰ προσπεράσει πλέοντας) τὴν Ἔφεσο, γιὰ νὰ μὴ καθυστερήσει στὴν Ἀσία· γιατί βιαζόταν, ἂν τοῦ ἦταν δυνατό, τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς νὰ φθάσει εἰς Ἱεροσόλυμα. Καὶ ἀπὸ τῆς Μιλήτου ἀφοῦ ἔστειλε ἀνθρώπους, στὴν Ἔφεσο, κάλεσε τοὺς πρεσβυτέρους (τοὺς προϊσταμένους) τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ὅταν ἦλθαν κοντὰ του εἶπε σ' αὐτούς· Νὰ εἴσθε προσεκτικοὶ λοιπόν γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς σας καὶ γιὰ τὸ ποίμνιο (τοὺς πιστοὺς),

Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. Ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν. Διὸ γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπαυσάμην μετὰ δακρύων νουθετῶν ἕνα ἕκαστον. Καὶ τὰ νῦν παρατίθεται ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι καὶ δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν. Ἀργυρίου ἢ χρυσοῦ ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα· αὐτοὶ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρεῖαις μου καὶ τοῖς οὖσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὐταί. Πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν ὅτι οὕτω κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, μνημονεύειν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶπε· μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, θείσ τὰ γόνατα αὐτοῦ σὺν πᾶσιν αὐτοῖς προσηύξατο.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ἰωάννην. (ΙΖ'. 12-13).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐπάρας ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν, εἶπε· Πάτερ,

στό ὁποῖο τό Ἅγιο Πνεῦμα σᾶς ἐτοποθέτησε ὡς ἐπισκόπους, γιὰ νά ποιμαίνετε τὴν Ἐκκλησία τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, τὴν ὁποία περιποιήθηκε (ἐφρόντισε) μέ τό δικό του αἷμα. Διότι ἐγὼ γνωρίζω τό ἐξῆς, ὅτι δηλαδή μετὰ τόν ἐρχομό μου θά ἔλθουν καί θά μποῦν ἀνάμεσά σας λύκοι ἄγριοι, πού δέν θά λυποῦνται τό ποῖμνιο· Καί ἀπό σᾶς τοὺς ἴδιους θά ἐμφανισθοῦν κάποιοι ἄνθρωποι, πού θά ὀμιλοῦν διεστραμμένα, γιὰ νά παρασύρουν τοὺς Μαθητές πίσω τους. Γι' αὐτό νά εἰσθε ἄγρυπνοι ἔχοντας στό νοῦ σας ὅτι ἐπί τρία χρόνια νύχτα καὶ ἡμέρα δέν ἔπαψα, νά συμβουλεύω μέ δάκρυα τόν καθένα χωριστά. Καί τώρα σᾶς ἐμπιστεύομαι (σᾶς ἀφήνω), ἀδελφοί στόν Θεό καί στό λόγο τῆς χάριτος του, πού μπορεῖ νά σᾶς οἰκοδομήσει ἐπί πλέον, καί νά δώσει σ' ἐσᾶς κληρονομία ἀνάμεσα σέ ὅλους τοὺς Ἁγίους. Ἀσῆμι ἢ χρυσάφι ἢ ρουχισμό δέν ἐπιθύμησα καθόλου· Οἱ ἴδιοι γνωρίζετε ὅτι τίς ἀπαραίτητες ἀνάγκες τίς δικές μου καί αὐτῶν πού εἶναι μαζί μου τίς ἐξυπηρέτησαν αὐτά τά χέρια. Ὅλα τά ὑπέδειξα σ' ἐσᾶς, ὅτι πρέπει, κοπιᾶζοντας ἔτσι, νά φροντίζετε γιὰ τοὺς ἀδυνάτους ἀδελφούς, καί νά ἔχετε στή μνήμη σας τό λόγο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, γιατί ἐκεῖνος εἶπε· Εἶναι μακάριο περισσότερο, νά δίνει κανεῖς παρά νά παίρνει. Καί ἀφοῦ εἶπε αὐτά γονάτισε μαζί μέ ὅλους αὐτούς καί προσευχήθηκε.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ἰωάννην. (ΙΖ'. 12-13).

Ἐκεῖνο τόν καιρό ὁ Ἰησοῦς ὑψωσε τά μάτια του στόν οὐρανό καί εἶπε· Πατέρα, ἦλθε ἡ ὥρα· Δόξασε τόν Υἱό

ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξασόν σου τὸν υἱόν, ἵνα καὶ ὁ υἱὸς σου δοξάσῃ σέ· καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον. Αὕτη δέ ἐστιν ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκωσιν σέ τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐγὼ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ἔργον ἐτελείωσα ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω· καὶ νῦν δόξασόν με σύ, πάτερ, παρὰ σεαυτῷ τῇ δόξῃ ἣ εἶχον πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρὰ σοί. Ἐφανερώσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις οὓς δέδωκάς μοι ἐκ τοῦ κόσμου. Σοὶ ἦσαν καὶ ἐμοὶ αὐτοὺς δέδωκας, καὶ τὸν λόγον σου τετηρήκασι. Νῦν ἔγνωκαν ὅτι πάντα ὅσα δέδωκάς μοι παρὰ σοῦ εἰσιν· ὅτι τὰ ῥήματα ἃ δέδωκάς μοι δέδωκα αὐτοῖς, καὶ αὐτοὶ ἔλαβον καὶ ἔγνωσαν ἀληθῶς ὅτι παρὰ σοῦ ἐξῆλθον, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σύ με ἀπέστειλας. Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ· οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι, ὅτι σοὶ εἰσι, καὶ τὰ ἐμὰ πάντα σὰ ἐστίν καὶ τὰ σὰ ἐμὰ, καὶ δεδόξασμαι ἐν αὐτοῖς. Καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ αὐτοὶ ἐν τῷ κόσμῳ εἰσὶ, καὶ ἐγὼ πρὸς σέ ἔρχομαι. Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου οὓς δέδωκάς μοι, ἵνα ὧσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς. Ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου· οὓς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο εἰ μὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ἵνα ἡ γραφή πληρωθῇ. Νῦν δὲ πρὸς σέ ἔρχομαι, καὶ ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ ἵνα ἔχωσι

σου, γιὰ νὰ σέ δοξάσει καὶ ὁ Υἱός σου, σύμφωνα μέ τήν ἐξουσία πού τοῦ ἔδωσες σέ ὅλη τήν ἀνθρωπότητα, ὥστε σέ ὅλο τό πλῆθος πού τοῦ ἔδωσες, νά δώσει σ' αὐτούς ζωή αἰώνια. Καί αὕτη εἶναι ἡ αἰώνια ζωή, τό νά γνωρίζουν ἐσένα τόν μόνο ἀληθινό Θεό, καί τόν Ἰησοῦ Χριστό πού ἀπέστειλες. Ἐγὼ σ' ἐδόξασα ἐπάνω στή γῆ, ὀλοκλήρωσα τό ἔργο πού μου ἔδωσες νά κάνω. Καί τώρα δόξασέ με Ἐσύ, Πατέρα, μέ τή δόξα πού εἶχα κοντά σου, πρὶν δημιουργηθεῖ ὁ Κόσμος. Ἐφανερώσα τό ὄνομά σου στοὺς ἀνθρώπους πού μου ἔδωσες ἀπό τόν Κόσμο· Δικοί σου ἦταν καί τούς ἔδωσες σ' ἐμένα, καί τήρησαν τόν λόγο σου. Τώρα ἔχουν γνωρίσει ὅτι ὅλα ὅσα μου ἔδωσες, εἶναι ἀπό σένα· Διότι ἔδωσα σ' αὐτούς τά λόγια πού μου ἔδωσες, καί αὐτοὶ τά πῆραν, κσί γνώρισαν ἀληθινά ὅτι προέρχομαι ἀπό σένα, καί πίστεψαν ὅτι Ἐσύ μέ ἔστειλες. Ἐγὼ γι' αὐτούς σέ παρακακλῶ· Δέν σέ παρακαλῶ γιὰ τόν κόσμο, ἀλλά γι' αὐτούς πού μου ἔδωσες, γιατί εἶναι δικοί σου, καί ὅλα τά δικά μου εἶναι δικά σου καί τά δικά σου εἶναι δικά μου καί ἔχω δοξασθεῖ μέ αὐτούς (τούς Μαθητές). Καί ἐγὼ δέν θά εἶμαι πλέον σωματικά μέσα στόν κόσμο, αὐτοὶ ὅμως θά εἶναι μέσα στόν κόσμο, ἐνῶ ἐγὼ ἔρχομαι σ' ἐσένα. Πάτερ ἅγιε, φύλαξέ τους μέ τή δύναμη τοῦ ὀνόματός σου πού μου ἔδωσες, γιὰ νὰ εἶναι ἕνα, ὅπως ἐμεῖς. Ὅταν ἤμουν μαζί τους στόν κόσμο, ἐγὼ τούς προστάτευα μέ τή δύναμη τοῦ ὀνόματός σου· Αὐτούς πού μου ἔδωσες τούς φύλαξα, καί κανένας ἀπ' αὐτούς δέν χάθηκε παρὰ μόνο ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ὁ Ἰούδας, μέ ἀποτέλεσμα νά ἐκπληρωθεῖ ἡ Ἁγία Γραφή. Καί τώρα ἔρχομαι σ' Ἐσένα

τὴν χαρὰν τὴν ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς.

καὶ τὰ λέγω αὐτὰ στὸν κόσμον, γιὰ νὰ ἔχουν τὴν χαρὰ τὴν δική μου ὀλοκληρωμένη μέσα τους.

